Akbaba

Siyasî kuyruk!

1314 kişiye

232,500

LİRA TUTARINDA İKRAMİYELER

2 ADET DİNLENME EVİ - AYRICA
2 ADET 10.000 LİRA - 50 ADET 1.000 LİRA
VE ÇEŞİTLİ PARA İKRAMİYELERİ
HER 150 LİRAYA 1 KUR'A NUMARASI

FAAL d - 362

TÜRKİYE İŞ BANKASI

SAYI : 290 C.: 12 3 EKİM 1957 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR ★ SAHİBİ : YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba siyasî mizah gazetesi

DOKUNMAYIN BU ASLANA!..

BU sahifede bir karikatür var: Adnan Menderes, üç muhalefet liderini bir havana koymuş, elinde tokmak, döğüyor... Altında şu satırlar:

«— O kadar cinsleri ayrı ki, ne yapsam birleşmiyecekler!»

Bu karikatürün konusunu, arkadaşımız Necmi Rıza'ya 2 Ağustos, cuma günü vermiştim. İşbirliği ne zaman bozuldu?.. 20 Eylûl, Cuma günü...

Demek, üç parti liderinin biribirine inanır görünerek, güle oynaya konuştukları ve bütün o ciddî gazetelerimizin: «ha oldu, ha oluyor» diye bekleştikleri işbirliğinin fiyasko olacağını, biz, tam elli gün evvel görmüş, kapak resmimizde belirtmişiz!

İşte bunun içindir ki: «Mizah, çok güç ve çok ciddî bir sanattır» diyorlar.

Akbaba'yı, daima gelecek hâdiselerden çok önce hazırlamak zorundayız: Konular bulunacak, karikatürler çizilecek, klişeler yapılacak, yazılar dizilecek, sahifeler bağlanacak, renkler basılacak ve nihayet kuruyacak, kırılacak, tellenecek...

Falcı değiliz. Tahminlerimizde yan[illegible]amak kuvvetini, bize, meslek hayatındaki otuz dört yıllık tecrübemiz ve partilerin başlarındaki insanları mizaç incelikleriyle tanımamız veriyor.

Birleşemezlerdi!.. İktidarın haksız ve lüzumsuz bir telâşla çıkardığı dağıtıcı kanunlar olmasa da, birleşemezlerdi.

Niçin mi?.. Siz, bir kıza delice gönül vermiş üç sevdalının birleştiğini gördünüz mü?..

Muhaliflerimiz de böyledir: Üçünün de kalbinde ayni sevgili yatıyor... Onu: «sağ yanağı senin, sol yanağı benim» diye mi paylaşacaklardı? Böyle teklif, o nazlı iktidar güzeline değil, Abanoz sürtüğüne bile yapılmaz!

Muhalifler adına, seçime bir muhalifin, yani Halk Partisinin girmesine gelince...

Sayın İnönü'müz, gözlerini açarak:

— Yoook, diyor, ben böyle şey söylemedim!

Evet Paşam, aklınızdan, zekânızdan, hele temkininizden kimin şüphesi var ki?.. Elbet siz böyle şey söylemediniz. Ama Kasım Gülek söyledi, Feyzioğlu istedi, Hüseyin Cahit yazdı, kulis aktörleri fısıldadılar... Ve sayın Lider, siz, bu teklifi, haklı bir iç çekişiyle yavru muhalefetlerden beklediniz!

Henüz politika gerdeğine girmemiş tarafsız idealistler bön bön sorabilirler:

— Hürriyet ve Millet Partileri bu fedakârlığa katlansalar ne olurdu sanki?

Olacağı şuydu: Halk Partisi seçimleri kazanırsa, hemen Meclisi toplar ve yedi yıldır yaka silktiği bütün antidemokratik kanunları değiştirirdi: Seçim kanununu, Basın kanununu, Toplantı kanununu, Hâkimler kanununu, Üniversiteler kanununu...

Onu kim alkışlamıyacaktı ki?.. Köylüsü kentlisi, taraflısı tarafsızı, bileni bilmiyeni, bütün vatandaşlar: «Yaşşşaaa» diyecek, bütün kalemler: «Bravoooo» çekecek, belki Burhan Belge üstad bile coşup Zafer'de bir başmakale döktürecekti!

E, sonra?..

Sonra, C. H. P. yine verdiği söz de duracak, Meclisi feshedecek, yeni kanunların hür havası içinde yeni seçimlere gidecekti!

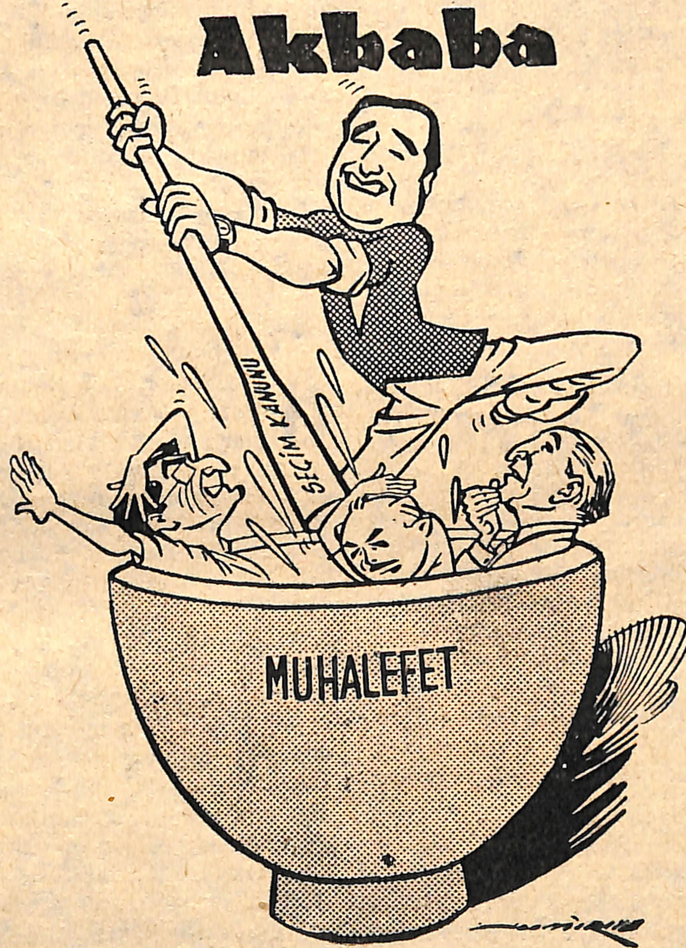
Yeni seçimler!..

Siz söyleyiniz bana şimdi: Altı aylık iktidarı içinde, ne vadettiyse yapmış, sözünü yüzde yüz tutmuş, bütün gönülleri fethetmiş ve kendisinden tekrar soğumak için zaman geçmemiş bir Halk Partisini hangi muhalefet alaşağı edebilirdi?

Fevzi Lütfi için de, Osman Bölükbaşı için de İsmet İnönü artık öyle bir aslan olurdu ki, ikisi de içleri ürpererek, biribirlerine fısıldaşırlardı:

— Dokunmayın bu aslana!..

Yusuf Ziya ORTAÇ

— O kadar cinsleri ayrı ki, ne yapsam birleşmiyecekler!..

(15 Ağustos 1957 tarihli Akbaba'nın kapak resmi).

İşbirliği!..

Sapıklar

SUÇUN bile normali olur. Sabıkalı bir hırsızın bir şey çalması normal sayılabilir. Beslemek zorunda olduğu kalabalık yüzünden zavallı küçük memurun rüşvet almasının bile bir mazereti bulunabilir. Bilgisiz, görgüsüz köylünün kendince hakkını almak için suç işlemesi, kan dâvası güderek suç işlemesi bile, bir bakıma normal sayılabilir.

Ama imamın, okuttuğu kızı kirletmesi, öğretmenin öğrencisini kandırması, polisin hırsızlık etmesi anormal bir suçtur.

Bir sivil polis İzmir'de kahve karaborsacılığı yapmış, üç ay hapse mahkûm olmuş. İşte bu suçun, hiç bir yandan, hiç bir yönden normalliği yok. Cinsi sapıklar gibi, bu çeşit suçlulara da «mesleki sapık» denilmesi uygun olur.

●

Sakın oturma!

SANIK, elektrikli sandalye de idam hükmü giyince, avukatına «Şimdi ne yapayım?» diye telgrafla sormuş. Avukat da şu cevabı vermiş: «Ne pahasına olursa olsun, sakın oturma!»

Akıl dediğin de işte böyle olur. Seçimler geldi çattı. Oraya bakıyorsun bir kazık, buraya bakıyorsun bir kazık. Sivri kazık, yağlı kazık, küt kazık... Çarşı kazık, pazar kazık, hürriyet kazık, söz kazık. Her parti, kendi kazığının propagandasını yapıyor. Bir akıllı adam olsa da «Seçim geldi. Şimdi ne yapalım?» diye sorsak, her hâlde o da bize şu cevabı verir:

«Her ne pahasına olursa olsun, oturma!» Ama elde mi? Onlarda bu tatlı dil, bizde bu yumuşak yüz varken, nasıl olsa oturacağız!

●

Eskisi - Yenisi

FAHRİ Celâl, Cumhuriyet'te pazardan pazara ne tatlı yazılar yazıyor. Kendine özge bir dili, anlatışı var. O güzel yazılar tadına varılarak anlaşılmazsa çok yazık.

Bir fıkrasında Fahri Celâl, eski günlerde Şehzadebaşı Tulûat tiyatrolarında geçen bir olayı şöyle anlatıyor:

Zamanın aşk salgını deruhde eden de Arnavud dondurmacının çırağı on dört on beş yaşındaki, güzel bir Arnavud çocuğu idi. Seyirci hanımların sık saflarının arasından kendine yol açmağa çalışırken kıyasıya çimdikler bastırılır, ayağıma bastın hınzır kâfir diyenlere morarmış yerlerini ovuştururken şikâyet ederdi:

— Yavaj be more... Kopartın vallahi!... diye söylenirdi.

Otuz, kırk yıl sonra, bugünkü otobüs yolculuklarını anlatacak bir yazar çıkarsa, sanırım şöyle yazacaktır.

«Zamanın aşk salgını en çok otobüslerde görülürdü. Güzel bir kadını, otobüse bindi mi, erkeklerin arasından kendine yol ve yer açmaya çalışırken, kıyasıya çimdikler bastırılır, buyrun hanımefendi diyenlere, orasını, burasını ovuşturarak şikâyet ederdi:

– – Yavaş be kardeşim... Sutyenimin askısını koparttın vallahi!... diye söylenirdi.

●

İkinci mevki

GAZETELERDE Demokrat Parti'nin dört kurucusundan biri olan Fuat Köprülü'nün resmi. Sayın eski kurucu tramvay arabasından iniyor. Resim altında da, eski Dışişleri Bakanı ve eski D.P. kurucusunun ikinci mevki tramvay arabasına bindiği, evine kadar da yayan gittiği yazılı.

Bu bir gösteridir. Ama göğde gösterisi değil de, demokratik gösteri. Batı illerinde bu ikinci mevki tramvay ve yayan gidiş gösterilerini, iktidardakiler yapar. Bizde de iktidardan düşenler yapar. Böyle olduğu için de, gösteri değil, gösteriş olur.

Hem bu gösterişleri C.H.P. nin eskileri çok yaptıklarından, artık bu numaraları da yutmuyoruz, doğrusu.

Ayılar korunacak

FRANSIZLAR ayılarını koruyacaklarmış. İnsanların şerrinden Pirene Dağlarında kala kala ancak otuz tane ayıcık kalmış. Ayıcıkların büsbütün tükenmemesi için Fransa hükûmeti ayıların öldürülmesini yasak etmiş. Ayılar, köylüye bir zarar verirse, bu zararı da Fransız hükûmeti ödeyecekmiş. Anadolu Ajansının verdiği bu haberi uydurma sanmayın.

Biz ayılardan insanları korumaya çalışırken, demek Fransızlar da insanlardan ayıları korumaya çalışıyorlar. Fransız hükûmetinin, ayıların yaptığı zararı ödemesi gibi, biz de ayıların insanlara yaptığı zararı ödemezsek, korkarız Fransada ayı, burada da insan kalmıyacak. İnanmazsanız akşam üzeri Beyoğlu'na bir çıkıverin de, insanların ayılardan neler çektiğini, nasıl ordan oraya kaçtığını görün.

●

Amerikan yardımı

GAZETELERİ açın, bakın. İki, üç günde bir, Amerikalıların yoldan geçen birini, bir şoförü, bir garsonu döğdüklerini okuyacaksınız.

Biri de subay olan altı Amerikalı Suadiye'den bir taksiye binmişler. Araba giderken, boşalan sinemadan ötürü bir ara durmuş. Amerikalılar pencereden ellerini, kollarını, başlarını çıkarıp, sinemadan çıkan kadınlara, kızlara lâf atmaya başlamışlar. Şoför, Amerikalılara yaptıkları işin ayıp olduğunu söylemiş. Amerikalılar, her hal de başka otomobil bulamıyacaklarını düşünerek şoföre ses çıkarmamışlar. Ama tam evlerinin önüne gelince, şoförü arabadan çekip, altısı birden, yer misin yemez misin, bir iyi döğmüşler.

Bu, böyle olayların ne ilki, ne sonu... Amerikan yardımını, bu Amerikalıların da bize yardım için geldiklerini biliyorsunuz. Anlaşılan, Amerikalılar bizi döğe döğe yardım edecekler. En sonunda da yaptıkları yardımı burnumuzdan getirecekler.

●

Amcalar uyuyor

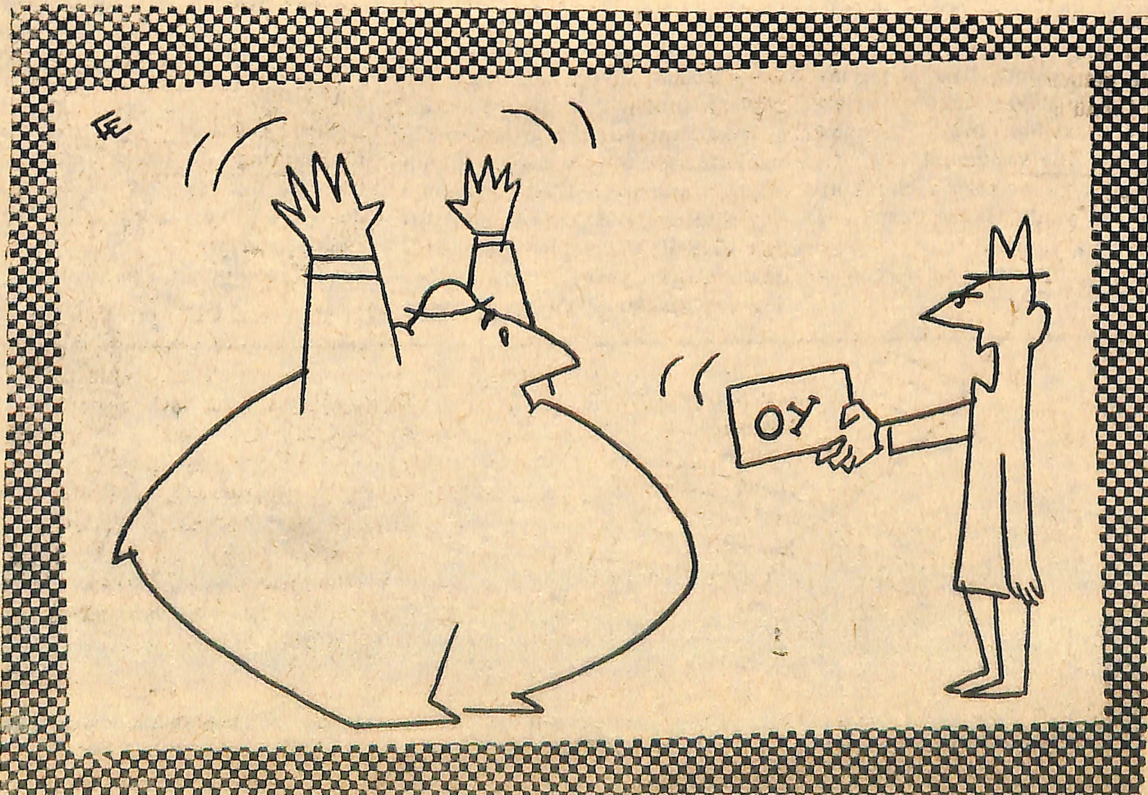
HAVLU boynumda, sabun elimde, musluğu açtım. Ses geldi: — Hooorrr...

Arkamda yıkanmak için kuyruğa giren ev halkında bir telâştır başladı. Her kafadan bir ses çıkıyordu.

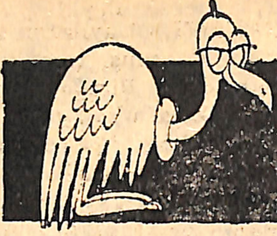
Hemen arkama döndüm, işaret parmağımı dudaklarıma götürerek,

— Şışşşt!.. dedim. Susun, gürültü etmeyin, Sular İdaresindeki amcalar uyuyor.

Eskişehir gazetecileri Balo Gazetesinden «Yılmaz Büyükşeren»

YAZISIZ!..

GOYGOYCU:

Eskiden Muharrem ayında, dört beş kişilik kafileler halinde, elde torba, sırtta heybe, mahalle mahalle, kapı kapı, ilâhiler söyliyerek dolaşan dilencilere goygoycu denirdi. Bunlar, gönlünüzden ne koparsa kabul ederlerdi: Şeker, pirinç, bulgur, fasulya...

Gökte melek, yerde hercan ağladı, yaaa mevlâm!..

Diye başlayan ilâhilerinin son nakaratı:

Goy goy goy cânım!

Feryadı ile biterdi.

Zamanımızda eski goygoycular yoktur. Fakat politika dünyamızda goygoycudan geçilmiyor. Bunlar, eski meslekdaşlarından daha geniş bir teşkilât ile köy köy, kasaba kasaba, şehir şehir dolaşıyorlar. İlâhilerinin adına seçim nutku diyoruz. Yalnız son nakarat, küçük bir harf eksiğiyle:

Goy goy goy cânım! yerine:

Oy oy oy cânım olmuştur. O kadar!

— H —

Helva:

Undan, şekerden, yağdan yapılan tatlı. Fıkra meşhurdur:

Canı, kaç gündür helva istiyen, ama bir türlü züğürtlükten yapamıyan Nasrettin Hoca, bakkala sorar:

— Usta, unun var mı?

— Var...

— Şekerin?

— Var...

— Yağın?

— O da var.

— E, ne diye helva yapıp yemiyorsun?..

Helvanın çeşitleri vardır: Un helvası, irmik helvası, kâğıt helvası, tahin helvası, bir de İzmit'in meşhur pişmaniye helvası... Üstadın, savcılık yoluyla tekzip göndermiyeceğini bilsek buna Nihat Erim helvası da derdik!

Helva, bazı tam aksi mânâya da kullanılır. Ters bir iş yapana, terbiye iktizası asıl kelimeyi kullanmaz:

— Yediği helvaya bak, der-riz.

Helva üstüne bu diyimde bir fıkra anlatalım:

Baba erenler, sarayın karşısındaki büyük çınar altında afyonu yutmuş, uykuya varmış... Kafes ardından manzarayı gören padişah hemen emretmiş:

— Tiz ahçıbaşıya haber salın... Bir tencere un helvasını ocakta ısıtıp şu dervişin yanına götürsün... Uyandırmadan yavaşça çakşırın çözsün ve altına doldurup tekrar uçkurun bağlasın!

— Ferman efendimizin!..

Biraz sonra, bacakları arasında yumuşak bir sıcaklıkla uyanan Baba Erenler, rüya görüyorum sanır. Sonra, kendine gelince bakar ki, rüya değil, hakikat...

Önce, tiksinerek şalvarı çözer. Bre aman... Tam umduğunun aksine nefis iştiha açıcı bir koku!.. Ne yapayım diye sağa, sola bakınırken o kadar ağzı sulanır ki, dayanamaz, bir parmak alır.. Vay efendim vay, o ne tat, o ne lezzet, o ne doyum olmaz şey... Derken, avuç avuç yemeğe başlar... Nihayet apış aralarındaki son sıyrıntıları da ağzına atıp şapırdatırken Bekri Mustafa zilzurna karşısına dikilir:

— Uuulan ihtiyar, ne yiyorsun?..

Bektaşi şaşırır, ne cevap versin?.. Ama Bekri Mustafa bu, dinler mi? Hemen belindeki palaya sarılıp:

— Söyle bre zındık!

Diye üstüne yürüyünce, Baba Erenler itiraf eder:

— Şeyimi!..

— Neyini ulan?..

— B.... mu!

— Yaa.. Nasıl tadı?

— Sorma!.. Ben ömrümde bu kadar lezzetli şey yemedim!

— Bir lokma da bana ver!

— İmkânı yok.. Ben haftada bir kozalak düşürürüm... Hayatımda böyle şey ilk defa oluyor!

Ama sarhoş söz dinler mi?.. Tekrar palayı çekip dayanır:

— Yap ulan... Yoksa!..

İhtiyar Bektaşi can kaygusiyle ıkınır, sıkınır, zar, zor, çekirdek kadar bir şey çıkarıp verir!

Ama, iştiha ile sulanan ağzına atar atmaz Bekri Mustafa'nın yüzü allak bullak olur:

— Ööö... Ööö!.. Ulan bu ne bre iblis... Hani mis kokulu idi?.. Hani tadına doyum olmuyordu?..

Baba Erenler boynunu büküp ellerini açar:

— Kabahat bende mi a evlâdım, der, zorla helva bu kadar olur!..

— Evet efendim, evet... Hiç bir işi zorlamamalı... Bektaşinin helvasına döner!

— Yahu, bu minarenin külâhını da kim kapmış?!..

göz ucu ile AVRUPA

Su, Çiçek, Şarkı

İSTER büyük bir caddeden geçiniz, ister bir ara sokaktan: Su, çiçek, şarkı eksik olmaz. Karşınızda ya bir heykel çeşme vardır, ya bir anıt havuz. Eğer camekânlarında, insanı bülbül doğmadığına yandıran güller açmış mağazalardan uzak bir kenar mahallede iseniz, apartmanlara bakınız: Her katın balkonu, yeşil yaprakları dal dal komşu katlara sarkan birer asma bahçedir. Onlara bakarken, hayalimden, kafesli pencerelerinin önüne ebrûlü karanfiller, küpe çiçekleri, top fesleğenler ve ıtır saksıları dizilmiş eski İstanbul evleri geliyordu.

Bu yan sokak apartmanlarında, ne zaman önlerinden geçseniz, kömür gözlü, dişi bakışlı, dolgun kalçalı İtalyan kızlarının sıcak şarkılarını duyarsınız.

Akşam yemeklerinin en büyük lezzeti otelin küçük orkestrası idi. Kır şakaklı kemancı, eğer bir Thibaut, bir Heifetz, bir Yehudi şöhretine erişememişse, aradaki ayrılık, biraz sanat ve bir çok talih farkıdır!

Bir mayıs gecesi Grand Hotel'in kapısından çıkarken, adımlarım durakladı: Uzaktan, hava zerrelerini ürperten bir şarkı geliyordu. Gür bir erkek sesiydi bu...

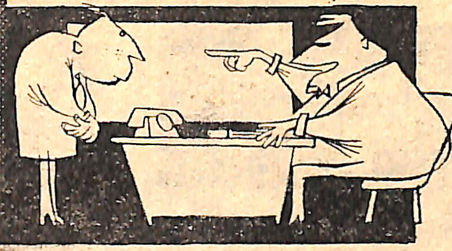
Biraz sonra, Roma garının önündeki açık hava kahvesindeydim. Bütün masalar doluydu. Hayır, yalnız masalar değil, tâ arkada, ışıklı suların fıskıyesi serpilen havuza kadar bütün meydan... Kahvenin terasındaki insan güzeli, altın sesli, sarışın tenoru, kadınlar, kızlar, erkekler, nasıl kendilerinden geçmiş dinliyorlardı, bir görseniz... Kahveler fincanlarda soğumuş, dondurmalar bardaklarda erimişti!

Gece yarısının son şarkısı, hâlâ, bu satırları yazarken bile kulaklarımda:

Adiyyo a Napoli...

Caruso'yu düşündüm... Karanlıklar içinde titreyen bu veda çığlığı, sesi dünyayı fetheden o Napoli bülbülünü düşündürecek kadar güzeldi!

Yusuf Ziya ORTAÇ

— Gördünüz mü Beyefendi, «Âfiyet» gazetesi ne yazmış?

— Hayır, görmedim Hâmi Bey. Ne yazmış? Yoksa yine bizim için bir şey mi var?

— Var yaa... Var efendim. Hem de zehir zenberek. Baştan aşağı yalan, dolan... Hani «Altı kaval üstü Şişhane» başlıklı fıkralar yazan biri var...

— Rıfat Pekalır...

— Evet. Ta kendisi. İşte o...

— Ne demiş?

— Ne demememiş ki Beyfendi...

— Peki, bu bizim neşriyat bü rosu uyuyor mu kuzum? Hakkımızda, hele aleyhimizde gazetelerde yazı çıkar da nasıl haberleri olmaz... Vazifeleri nedir bunların? Hergün gazeteleri okuyup bizim için neler yazılmışsa toplamak ve icap eden gazetelere ilânlar vermek değil mi?

— Efendim, neşriyat müdürü, Beyfendinin şeyidir.

— Allah Allah... Canım efendim, Beyfendinin şeyine kimsenin bir şey dediği mi var? Bu işlerle de neşriyat müdürü bizzat uğraşacak değil ya...

— Tabiî...

— Bizim neşriyyat dairesinde müdürden başka adam yok mu, şöyle işe yarayacak biri?

— Vaar, olmaz olur mu? Adam dolu...

— Ama iş yok. «Telefona saldırır. Santrala« Allo... Kızım... Allo... yavrum bana müsteşar beyi verin... Allo...

Salim Bey...

— Buyrun Beyefendi.

— Salim Bey, şey gazetesinde «yanındaki Hâmi Beye sorar: «Ne gazetesi idi?» «Âfiyet gazetesi efendim.» Âfiyet gazete sinde bize dair bir yazı çıkmış.

— Yaaa... Vah vah Beyefendi.

— Biz bu gazeteye ilân vermiyor muyuz kuzum?

— Veriyoruz Beyefendi.

— Peki, nasıl aleyhimizde yazıyorlar Salim Bey? Bu nasıl iştir? İnsanlığa sığar mı? Hem ilân verelim, hem de aleyhimize yazsınlar... Olur mu bu?

— Olmaz Beyefendi. Ben me seleyi tahkik ederim Beyefendi.

— Lûtfen... Bana da neticeyi bildirin rica ederim.

— Başüstüne efendim.

★

(Salim Bey, masasındaki altı telefondan bir birine saldırır, bir ötekine. Bir yandan telefonlarla konuşur, bir yandan zil lere basar.)

— Alloo... Kızım... Santral, yavrum. Bana Umum Müdür Beyi verin... «Zil sesine gelen adama: — Çabuk Neşriyat Müdürünü çağırın!..» Allo. «Saim Bey!». Bonjur... Nasılsınız?.. Mersi... Âfiyet gazetesinin yaz dıklarını okudunuz mu?

— Okudum Beyefendi. Aldırmayın...

— Canım, aldırmayın olur mu?

— Efendim Âfiyet gazetesinin spor yazarı Galatasaray ku lübünü tuttuğundan, Fener'e karşı ondan sert davranıyorlar. Çok ağır yazmışlar. Ama onların tarafgirliğini umumî efkâr biliyor Beyefendi.

— Aman ne diyorsunuz? Ne Galatasaray'ı, ne Fenerbahçesi... Bizim aleyhimize yazı yazmışlar canım...

— Aaaa... Hiç görmedim. Bakın buna şaştım işte... Allah Allah... yazıyı yazan kim?

— Âfiyet gazetesinde «Altı kaval üstü Şişhane» diye fıkralar yazan kimse, işte o imiş...

— Çok ayıp... Tanıdım, Rıfat Pekalır... Tuhh... Biz bu adamı her dâvete, her törene, her geziye çağırırız. Yazıklar olsun. Bir acı kahvenin kırk yıl hatırı var demişler... Ayıp, çok ayıp...

— Ayıbı bırakın... Şimdi ne yapacağız?

— Ben derhal alâkadar olurum Beyefendi.

— Çok rica ederim. Bana neticeyi bildirin lûtfen.

— Başüstüne...

★

— Neşriyat Müdürü izinli imiş Beyefendi...

— Muavini yok mu?

— Rahatsız. Bugün gelmemiş.

— Canım, yerine kim bakıyorsa o gelsin...

— Geldim Beyefendi, bendenizim .

— Siz uyuyor musunuz?

— Estağfurullah efendim. Bendeniz sinir buhranı geçirdiğimden geceleri bile gözümü uyku tutmuyor.

— Âfiyet gazetesinin yazdığını okudunuz mu?

— Okudum Beyfendi.

— Peki, ne düşünüyorsunuz bu hususta?

— Yâni şahsî fikrimi mi soruyorsunuz?

— Evet.

— Bendenize kalırsa gazeteciler işi fazla şişiriyorlar. Çünkü neden derseniz, bir büyük sinema yıldızının sinema salonunun arka koltuklarında uygunsuz vaziyette yakalanabileceğini hiç aklım almıyor. Loca olsa, bir dereceye kadar. Beyefendi koca Hollywood'da yer mi yok, otel mi yok? Bizdeki gibi mesken buhranı olsa, turistik otelleri ahlâk zabıtası bassa, anlarım.

— Siz ne söylüyorsunuz? Bizim dairenin aleyhine yazmışlar. Haberiniz yok...

— Yaaa... Yazmışlar demek.

— Yazmışlar tabiî...

— Peki Beyfendi... Başüstüne... Emredersiniz... Ben şimdi icabına bakarım.

— Neticeyi hemen bana bildirin.

— Bildiririm Beyefendi.

★

— Yahu, arkadaşlar! Müdür barut. Kızmış...

— Aldırmaaa... O her zaman öyledir.

— Her zamanki değil birader. Bu sefer hususî olarak kızmış. Âfiyet gazetesini okudunuz mu Melâhat Hanım?

— Okudum.

— Gördünüz mü rezâleti?

— Gördüm. Büyük kulüpteki skandal mi? Vallâ bir şey söyliyeyim mi, ben bu dedikodu muharrirlerine hiç inanmıyorum. Geçen sene de Şükran Dakar'ı ayrılacak dediler, ayrılmadı işte... Kocası pişkin...

— Aman ne Şükran Dakar'ı?

— Birader bunda telâşlanacak bir şey yok. Margaret'e koca beğendirmek zor. Bir kadın prenses oldu mu, ona ısmarlama koca lâzım...

— Arkadaşlar, rica ederim. Müdür Bey, beni çağırdı. Âfiyet gazetesinde «Altı Şişhane, üstü kaval» diye bir yazı varmış.

— Var.

— Bizden bahsediyormuş.

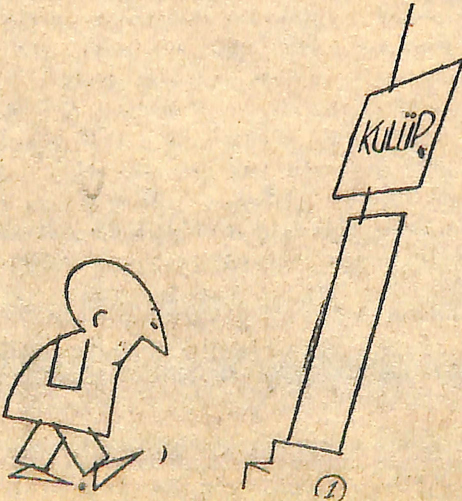
— Aman... Sahi mi? Bulun şu gazeteyi...

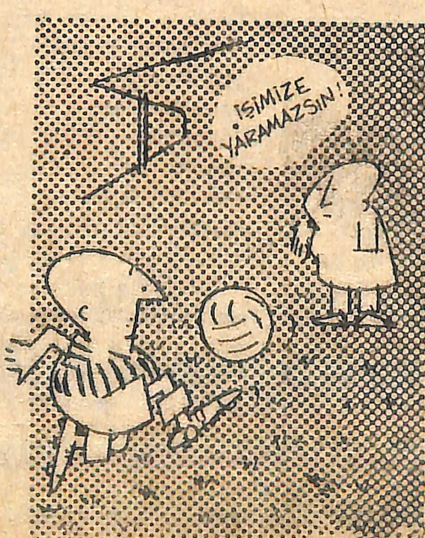
— Var burda...

— Okusana Tahsin Bey.

— Okuyorum. Dinleyin: «Altı kaval, üstü Şişhane. Rıfat Pekalır. Manevi kalkınma. Bugün içinde yaşadığımız ağır siyasi şartların, demokrasiye tekaddüm eden senelerle bir mukayesesi yapılırsa, bugün şehirlerarası trafik bakımından, mede niyet yolunda dev adımları ile yürümekte olduğumuz bâriz bir şekilde müşahede olunur. Binaenaleyh...»

— Yahu, bu bize ait bir ya-

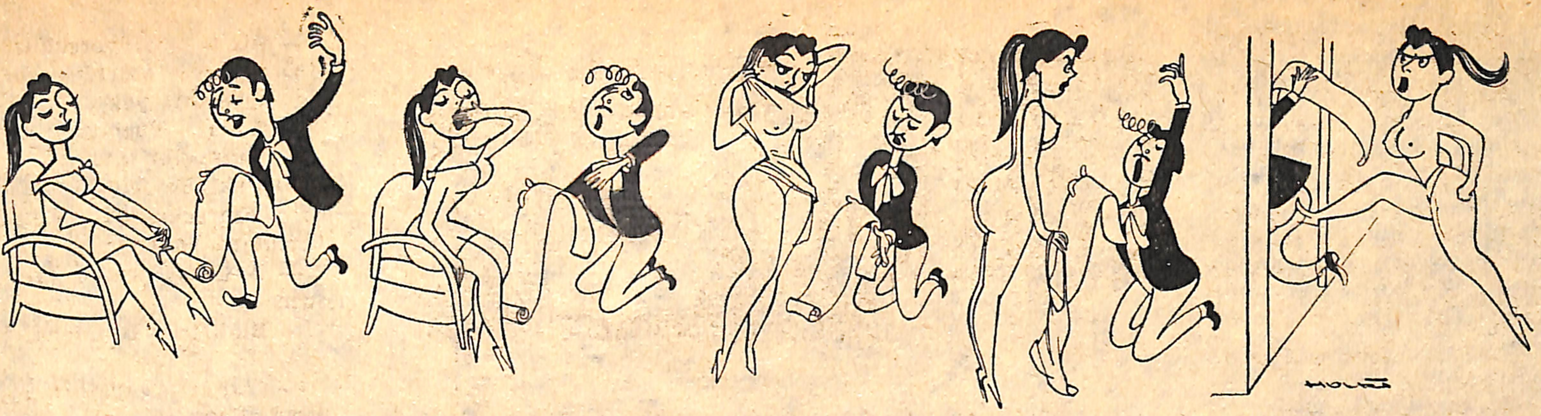

Eski futbolcular aday oluyor!.. — Gazetelerden —

Romantik âşıkın hikâyesi!..

zı değil... Adam demokrasi üzerine yazı yazmış.

— Demokrasi ile bizim dairenin ne alâkası var kardeşim?

— Peki, müdür Beye kim haber vermiş bunu?

— Gidin söyleyin. Bizden bahseden yazı filân yok.

★

— Hâmi Bey!..

— Buyrun Beyefendi.

— Hani bizim aleyhimizdeki yazı? Âfiyet gazetesinde öyle bir şey yok.

— Altı kaval...

—Okuduk canım. Yazı işte. Şehirlerarası trafik meselesini yazıyor.

— Vallâ Beyefendi... Ben bu sabah Birlik Berber salonun da tıraş oluyordum. Bir berber Nejat vardır. Otuz senedir bendeniz onda tıraş olurum. Bana o söyledi. Sizin aleyhinizde çok ağır yazı var, dedi. Bendeniz onun yalancısıyım.

— Peki, hangi tarihli gazetelerde imiş? Sormadınız mı?

— Sormaz olur muyum Beyefendi? Bendeniz bir meseleyi sonuna kadar tahkik ederim. Berber Nejat geçen akşam eve giderken balık almış. Otobüste balığın kesekâğıdına bir de bakmış. Bizden bahseden çok ağır bir yazı. Beni tanıdığından yazıyı okumuş ama, yazının sonu kesekâğıdının dibinde kaldığından okuyamamış ta, hattâ kesekâğıdını kurcalarken, dibi yırtılmış, balıklar dökülmüş.

— Âfiyet gazetesinde olduğu muhakkak mı?

— Muhakkak Beyefendi.

— Peki, ne yazılı imiş?

— Şap meselesi... «Şap hastalığı sâri bir hâl aldı. Her gün şap hastalığından binlerce inek ve öküzümüz kırılmaktadır. İlgililer ciddi olarak bir tedbir almazlarsa memlekette sığır buhranı baş gösterecektir» diye yazıyormuş.

— Pekâlâ... Hemen neşriyat dairesine gidin. Derhal bu yazı için gazeteye bir tekzip yazılsın.

—Başüstüne efendim.

B. E. N.

İNSANIN başına belâların üst üste geldiği doğrudur. İşsizdim, parasızdım, âşıktım, hastaydım, aleyhime de iki dâva açılmıştı. Bir belâ piyangosu çekilse, büyük ikramiyenin bunlardan daha büyük olacağını sanmıyorum.

Dünya yüzünde hastalıkların en ağırı, en beteri, insanın başına hangi hastalık gelmişse odur.. Benim emeroitlerim vardı. Bu emeroiti de kanserden, veremden daha ağır bir hastalık buluyordum.

Hakkımda açılan dâvaya gelince, dâva konusu sizi ilgilendirmez, yalnız savcının yirmi iki sene mahkûm olmamı istediğini söylersem nasıl bir hukuki belâya çarpılmış olduğumu anlarsınız.

İşsizlik belâsına gelince, onu da anlatayım. Bir yerde yüz lira haftalıkla çalışıyordum. Patron,

— İşler kötü gidiyor, haftalığını elli liraya indiriyorum, demişti.

İkinci hafta,

— İşler daha kötü, haftalığı yirmi beş liraya indirdim, dedi.

Aradan bir ay geçmişti,

— Haftalığını on liraya indirmek zorundayım, dedi.

— Bakalım, patron haftalığımı kaç liraya kadar indirebilecek, diye merakla bekliyordum. En sonunda patron,

— Size hiç haftalık veremiyeceğim, dedi.

— Zararı yok patron, ben bedava da çalışırım, dedim.

O zaman patron,

— Bedava çalışacak kadar enayi bir adamdan bana hayır gelmez, diye beni koğdu. Benim yerime de yüz elli lira haftalıkla başka birini aldı. Bana verdiği bonserviste «bedava çalışmaya da razıdır» diye yazdığından hiç bir yerde iş bulamadım.

Başımdaki parasızlık belâsını size şu kadarla anlatayım yeter: İki gündür ağzıma lokma atmamıştım.

Ama aşk belâsı bunların hepsinden baskındı. Sevgilim on sekizinde bir kızdı. İstanbulda, diyebilirim ki, benden başka ne kadar erkek varsa, hepsi ile kırıştırıyordu. Yalnız bana yüz vermiyordu. Yazdığım mektupların hiç birine cevap vermemişti.

Ben ne emeroitimi, ne savcının yirmi iki sene mahkûmiyetimi istemesini, ne işsizliğimi, ne de açlıktan bağırsaklarımın guruldamasını düşünüyordum. Gönül belâsı hepsinden baskın çıkmıştı.

Bu kızın yüzünden kendimi öldürmeğe karar verdim. Yolunu kesecek, son bir kere daha aşkımı ilân edecektim. Yine her zamanki gibi,

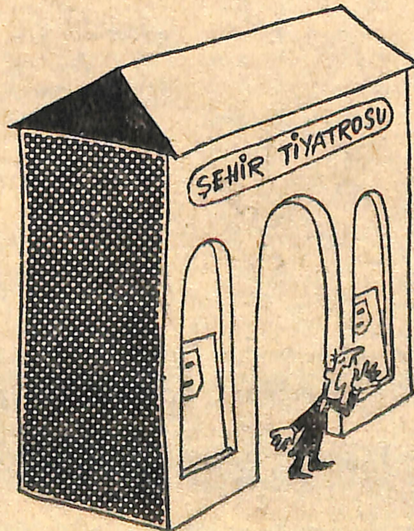
— Ben senin bildiğin kızlardan değilim, derse, o zaman ben de ona, onun bildiği erkeklerden olmadığımı anlatacaktım. Yâni, onu kırk yerinden bıçaklayıp öldürmiyecektim, ama kendi canıma kıyacaktım.

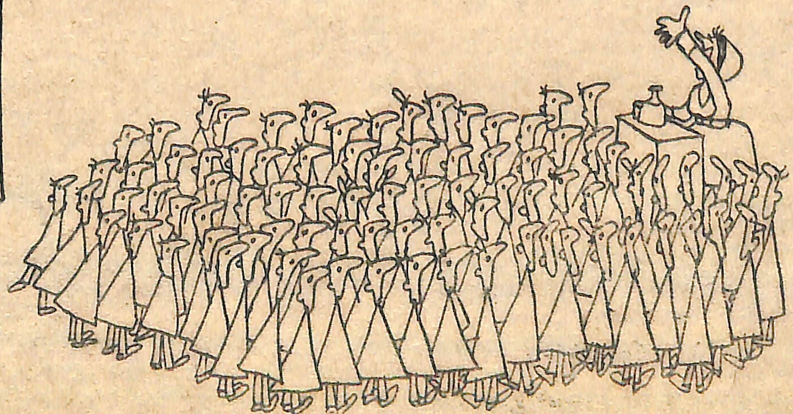
Kızın yolunu bekledim. Onu uzaktan görünce yanına sokulup,

— Meleğim... diye başladım.

(Lütfen sahifeyi çeviriniz)

Halide Pişkin adaylığını koyacakmış.. (Gazeteler)

— Pişkin teyze!.. Sıra sende!..

Kız, beni çok söyletmedi,

— Yarın Bayezit tramvay durağında buluşalım, dedi.

Heyecandan kalbim duracaktı.

— Ah, ah... Ah... diye inledim. Sonra iki elimi kalbimin üstüne bastırıp,

— Oh, oh... Oh... Kalbim bu kadar heyecana dayanamıyor, yarın kaçta buluşalım? diye sordum.

Sevgilim,

— Tam onda. Bayezit tramvay durağında, dedi, gitti.

Arkasından,

— Saat onda, saat onda... diye bir zaman inledim. Tam o sırada birisi,

— Ne inleyip duruyorsun? dedi. Bunu soran eski bir arkadaşımdı.

— Ah kardeşim, emeroitlerimden çok muztaribim, dedim.

Kartını uzattı,

— Yarın bana gel, sana bir ilâç vereyim. Hiç bir şeyin kalmaz, dedi.

— Kaçta geleyim? diye sordum. Onda gelemem. Çok önemli bir işim var.

— On birde gel... dedi.

Kız bana uğurlu gelmişti. Ondan aşkıma cevap alır almaz, emeroitime de ilâç bulunmuştum. Bunlar hep aşkın zaferi idi.

— Ey aşk, ey aşk... diye söylene söylene giderken, bir zamanlar beraber çalıştığımız biri ile karşılaştım.

— İş buldun mu? dedi.

— Yok, dedim.

— Yarın bana gel, sana iki yüz lira haftalıkla bir iş vereyim, dedi.

Sevincimden çıldıracaktım.

— Onda gelemem, on birde gelemem, dedim.

— On ikide gel. Öğle yemeğini de beraber yeriz, dedi.

Dünya yüzünde yalnız belâlar üst üste gelmez, mutluluklar da böyle üst üste gelir iste... Kız bana uğur getirmişti. İçimden şu alanın ortasına çıkıp,

— Ey aşk, sen nelere kaadirsin? diye bağırmak geliyordu. Bir tanıdık,

— Merhaba, dedi.

— Merhaba... dedim.

— Paran yok gâliba... dedi.

— Nerden bildin?

— Kendi kendine konuştuğundan belli...

— Yok.

— Yarın bana gel, sana beş yüz lira vereyim. Paran olduğu zaman ödersin.

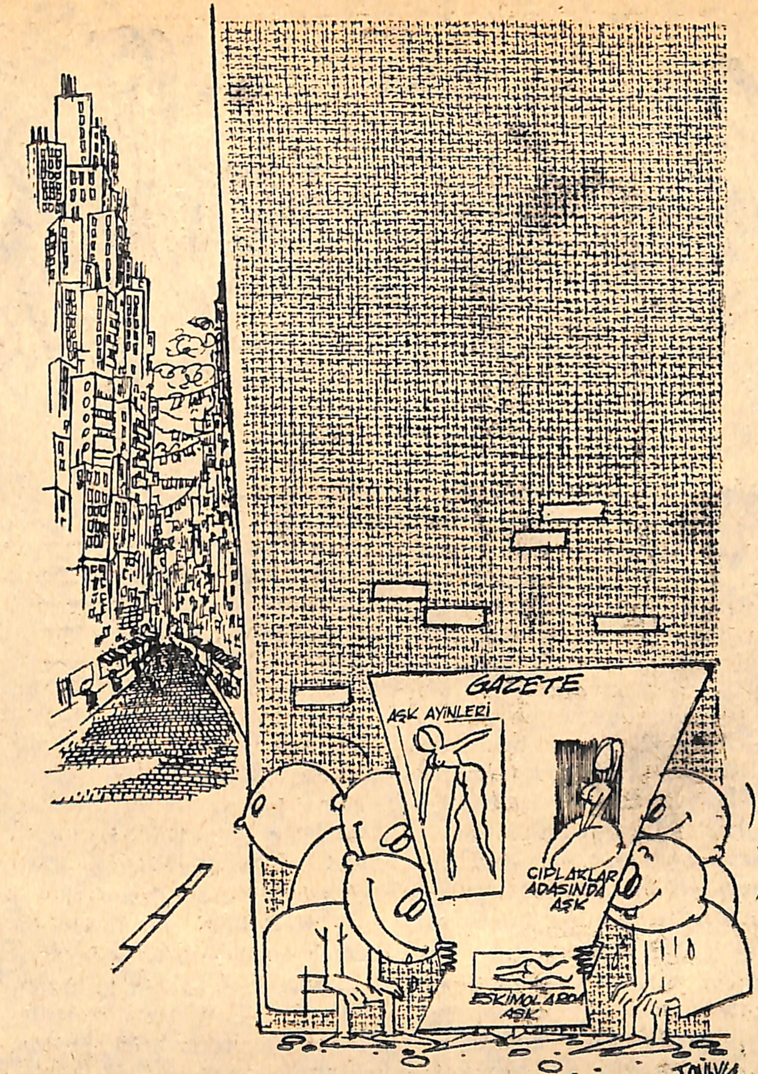
— Onda gelemem, on birde gelemem, on ikide gelemem.

— İkide gel...

Bütün bunlar yarım saatin içinde oluyordu. Keyfimden şıkır şıkır oynamaya başladım.

— Ooo... diye birisi boynuma sarıldı.

Kaç yıldır görüşmediğim bir çocukluk arkadaşımdı. O daha bir şey söylemeden,

Aşk-ı - Memnu..

— Sen mutlaka bir avukatsın, dedim.

— Nerden bildin?

— Çünkü işlerim yolunda gidiyor. Her şeyim tamam oldu, yalnız bir avukata ihtiyacım vardı. O da sen olmalısın.

— Evet, avukatım. Bir dâvan mı vardı?

— Evet...

— Yarın yazıhaneme gel, dâvanı alayım. Para mara katiyyen istemez.

— Üçte gel...

Başımdaki bütün belâları, dertleri unuttum. O sevinçle sabahı nasıl ettiğimi bilmiyorum. Gün ışır ışımaz yataktan kalktım. Otobüse, tramvaya binecek yol param olmadığı için, Beyazıt tramvay durağına kadar yayan gidecektim. Evim, daha doğrusu kaldığım ev Levent'te idi. Benim kafadan hesabıma göre, sevgilimle buluşma zamanımıza daha iki, üç saat olacaktı. Zamanı daha iyi anlayabilmek için, Levent otobüs durağındaki saate baktım. Yanlış mı görüyorum diye bir daha baktım. Gözlerimi oğuşturup bir daha, bir daha baktım. Aman Allahım... Saat ona çeyrek var. Otobüse, otomobile binsem, kuş olup uçsam on beş dakikada yetişemem. Bir koşu tutturdum. Hem konuşuyordum, hem de düşünüyordum. Sen kızın ardında iki yıl koş. Tam kızın gönlü olsun, randevuya geç kal... Arkamdan kurşun atsalar, yetişmez, öyle koşuyorum. Demek ben sabahleyin uyuya kalmışım. Yahu, erken de çıktım evden. Önümden giden oto mobilleri teker teker ekiyorum. Kronometre tutsalardı, bir koşu rekoru kırdığımı anlardı. Tabanları yağlamışım ki, Azrail ardımdan yetişemez. Bu hızla Mecidiyeköyüne kadar geldim. Oradaki meydan saat'ne baktım. Aaaa... Saat on iki... Bu ne iş? Aklım başımdan gidecek. Yahu, Leventten buraya kaplumbağa olsa bir saatte gelir. Ben ha babam koştum koştum da, iki saat bir çeyrekte mi buraya geldim... Kendimi yere attım, başımı kaldırım taşlarına vuruyorum. Hırsımdan asfaltı dişliyorum. İnsaniyet ve merhamet sahibi vatandaşlar başıma toplandılar.

— Ne var, ne oluyor? diye sordular.

İki gözüm iki çeşme,

— Daha ne olacaktı? dedim. Baksanıza saat on iki olmuş. Benim onda bir işim vardı.

Bir adam,

— Ne on ikisi? dedi, meydan saati durmuş, dün gecenin on iki sini gösteriyor.

— Aman saat kaç?

— Olsun olsun da sekiz olsun...

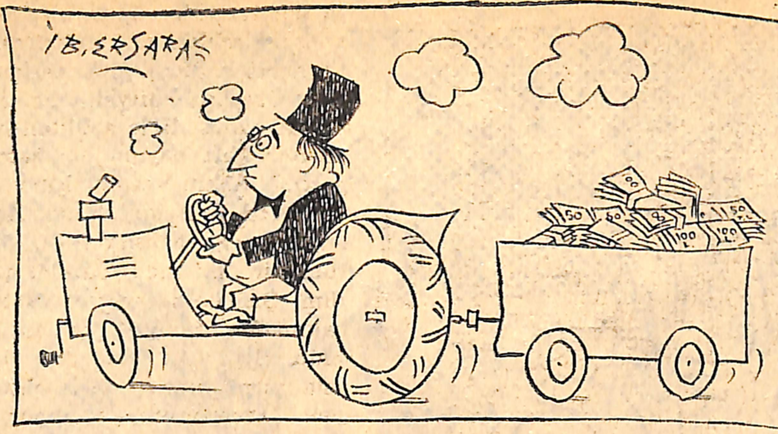
Keyfimden, yorgunluktan oraya çöküverdim. Nasıl olsa ona kadar sevgilime yetişirdim. Koşmaktan sucuk gibi terlemişim. Üzerinize âfiyet, emeroitim de azmış. Hele açlıktan bitmişim. Yarı baygın bir zaman yattım. Aşkın verdiği kuvvetle az sonra yola koyuldum. Ama adım atacak hâlim yoktu. Sürüklenir gibi Şişliye kadar geldim. Şişli'deki meydan saatine bakmamla ok olup fırlamam bir oldu. Şişli'deki meydan saati ona yirmi vardı. Yel oldum, yel... Emeroitimi de, açlığımı da, yorgunluğumu da unuttum. Öyle koşuyordum ki, çarptığım devriliyor, devirdiğim yere uzanıyordu. Önüme kalabalık çıksa insanların tepelerine basıp öbür tarafa atlıyordum. Bir motosikletli adamın üstünden birdirbir oynar gibi atlayıp geçtim. Artık bu engelli koşu idi. Ve ben mutlaka o sırada bir rekor kırıyordum ama kimsenin haberi yoktu.

O hızla Harbi'yeyi buldum. Benim şöyle bir hesabıma göre üç, dört dakika ancak geçmiş olmalıydı. Harbiye'deki meydan saatine baktım, yedi buçuk... Yoksa ben şaşkınlıkla koşuyorum diye geri geri mi gidiyorum? Dünya tersine mi dönüyor? Saat durmuş mu diye baktım. Hayır, işliyor. Yelkovan tıkır tıkır atıyor. Sarhoş gibi saat direğine tutundum, sonra oracığa çöküverdim. Bitmiştim. Gözüm kararıyor, midem bulanıyordu.

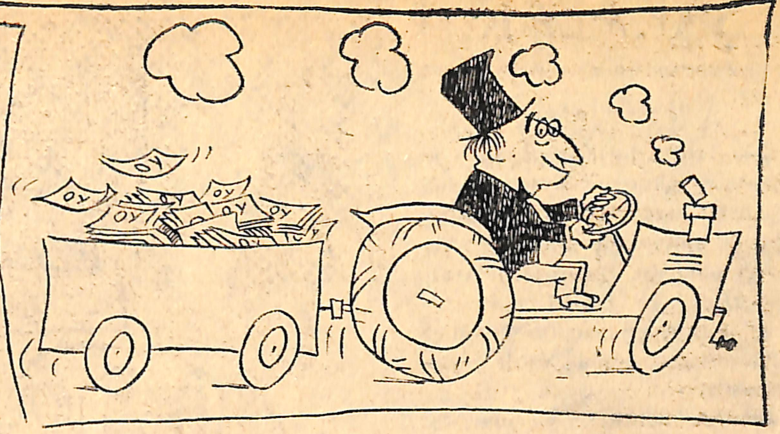
Kendimi kaybetmişim. Ayıldığım zaman ilk işim saate bakmak oldu, sekizi üç geçiyor. Yarım saat baygın kalmışım. Kendimi bir çuval kemik gibi zorla ayağa kaldırdım. Sevgilimle buluşmak için iki saat zamanım vardı. Ağır ağır yürümeye başladım. Başım dönüyor, emeroitlerim sızlıyor, bağırsaklarım guruldayordu. Ama az sonra bunların hiç biri kalmıyacaktı. Saat onda sevgilimle buluşacaktım. On birde emeroitlerime ilâç alacaktım. On ikide arkadaşım yemek ısmarlıyacak, hem de bana iş bulacaktı. İkide de birisi para verecekti. Üçte bedava avukat tutacaktım. Bütün belâlardan kurtuluyordum.

Taksim'e gelmiştim. Bir de meydan saatine bakayım, on değil mi? Kılı kılına on. Gözlerimi kapamamla uçmam bir oldu. Hem uçuyordum, hem de içimden «Ah sevgilim bir kaç dakika geç gelse...» diyordum. Kadınlar randevularına hep geç gelirler. On dakika geç gelse yeter. Kadınlar, erkeği beklemekten zevk alırlar. Ah... bir geç gelse...

Ayaklarım yerde değil, insanların omuzlarında, başlarındaydı. Tam önümde bir otomobil durup ta yolu tıkayınca, araba-

Şehirden köye...

Köyden şehire...

nın bir kapısından girip, öbür kapısından çıktım. Herkes şaştı. Kim dinler... Arkamdan söyleniyorlar:

— Koşucu galiba... Sokak koşusu var.

— Koşucu olsa don gömlek olur.

— Öyleyse işportacı, belediye memurundan kaçıyor.

Gözümde şekiller, renkler bir yanıp bir sönüyor. İki kere düştüm. Vakit kaybetmemek için, takla atıp, iki metre ileri fırladım. Kendimi en sonunda Karaköy meydanına attım. Hemen meydan saatine baktım. Saat, altı buçuk... Tamaaam... İşte saatin doğrusu bu... Ben biliyorum. Gün ışır ışımaz sokağa çıktım. Olsun olsun da ancak yedi olsun. Daha önümde üç buçuk saatlik zamanım olduğu için sevindim. Çünkü kızın karşısına bu kılıkla çıkarsam kız benden korkardı. Biraz kendimi toparlayabilecek zamanım vardı.

Deniz havası alıp ta kendime geleyim diye, Köprü'nün Kadıköy iskelesine geldim. Dubanın üstüne uzandım. Biraz daha koşsaymışım, bütün vücudüm terden su olacak, eriyip gidecekmişim. İşte öyle terlemişim. Belki üç, belki beş kilo kaybetmiştim. Kafamdan o günkü şansımı geçirirken, başımı kaldırdım. Bir de iskele saatini görmiyeyim mi? Ona on var.

Daha beni tutmayın. Allahını seven tutmasın. Tepkili uçak benim yanımda kaç para eder... Köprü üstünde bütün gidiş geliş durdu. Arkamdan düdükler ötüyor ama kim dinler kardeşim. Polisler fır fır düdükler öttürüp, koşuyorlar ama, polisler değil, tabancalarının kurşunu arkamdan yetişmez. Bir solukta Eminönü Meydanına geldim ki, meydan saati iki buçuk... Hırsımdan oraya yıkıldım. Sara nöbeti gibi tir tir titriyorum. Kızı kaçırdım, haydi neyse... Emeroit ilâcını da kaçırdım. Emeroit ilâcı neyse, yemeği de, işi de kaçırdım. Hadi onlar neyse, para verecek arkadaşı da kaçırdım. Şimdi bir ümit, avukata kalıyordu. Hiç olmazsa onu kaçırmıyayım diye, ölü gibi yürümeye başladım. Artık Sirkeci'ye nasıl geldiğimi bilmiyorum. İstasyonun saatine baktım, dokuzu gösteriyor. İçime serin sular serpildi. Bütün yorgunluğumu unuttum. Şu aşkın tesirine bakın siz... Vurdum ordan yokuşa... Fosur fosur soluyorum.

Bir tanıdıkla karşılaştık.

— Nedir bu hâlin? dedi.

Sevgilime gidemediğim için ağlamaklı olmuştum.

— Sorma başıma gelenleri... dedim ama, yine de sormuş gibi hepsini anlattım.

Beni dinledikten sonra,

— Peki ama kardeşim, senin üzüntün boşuna... dedi.

— Neden?

— Kızla buluşmana daha yarım saat var da ondan... Saat dokuz buçuk. Daha yarım saatin var.

Bir derin oooh çektim. Ağır ezgi, fıstıkî makam yürümeğe başladım. Buluşma yerine kadar hiç olmazsa kendime çeki düzen verecektim. Bayezite yaklaştıkça, açlığım, yorgunluğum, emeroit sızılarım geçti de, heyecandan kalbim küt küt atmaya başladı.

Bayezit tramvay durağına geldim. Duraktaki saat daha sekizi yirmi geçiyor. Üniversite kapısının sağındaki ona onsekiz var, solundaki dokuz buçuk.

Durağa gidip beklemeğe başladım. Sevgilime bana şans getirdiğini, hem iş, hem para, hem de emeroitime ilâç bulduğumu, artık evlenebileceğimizi söyliyecektim. Randevuda kız bekleyen her delikanlı gibi bir saat kadar ıslık çaldım, bir saat kadar da zincir salladım, bir iki saat te dalga geçtim. Neden sonra aklım başıma geldi. Meydan saatine baktım, dokuza yirmi var... Dalga geçerken demek insana, çok vakit geçmiş gibi geliyor. Yeniden zincir sallamağa, ıslık öttürmeye, dalga geçmeye başladım. Meydan saatine baktım, yedi... Bu saat geri geri mi işliyor, yoksa akşamın yedisi mi oldu? Üniversite kapısındaki iki saate baktım, biri üç buçuk, biri dokuz... Çıkabilirsen işin içinden... Birisine yaklaştım,

— Affedersiniz saatiniz kaç? dedim.

Adamın da en tersine çatmışız.

— Kör müsün, dedi, şurda bir bankanın meydan saati var, şurda kocaman durak saati var, şurda iki kapı saati var...

Zincir sallamağa, ıslık öttürmeye, kendi kendime konuşmağa başladım. Hava kararıyor. Saat te ona çeyrek var. Her hâl de güneş tutuluyor. Durağın arkasındaki parkın duvarına oturdum. Ondan sonrasını pek bilemiyorum. Gerine gerine uyandım. Fırlamamla saate koşmam bir oldu. Bir de saate baktım ki on iki...

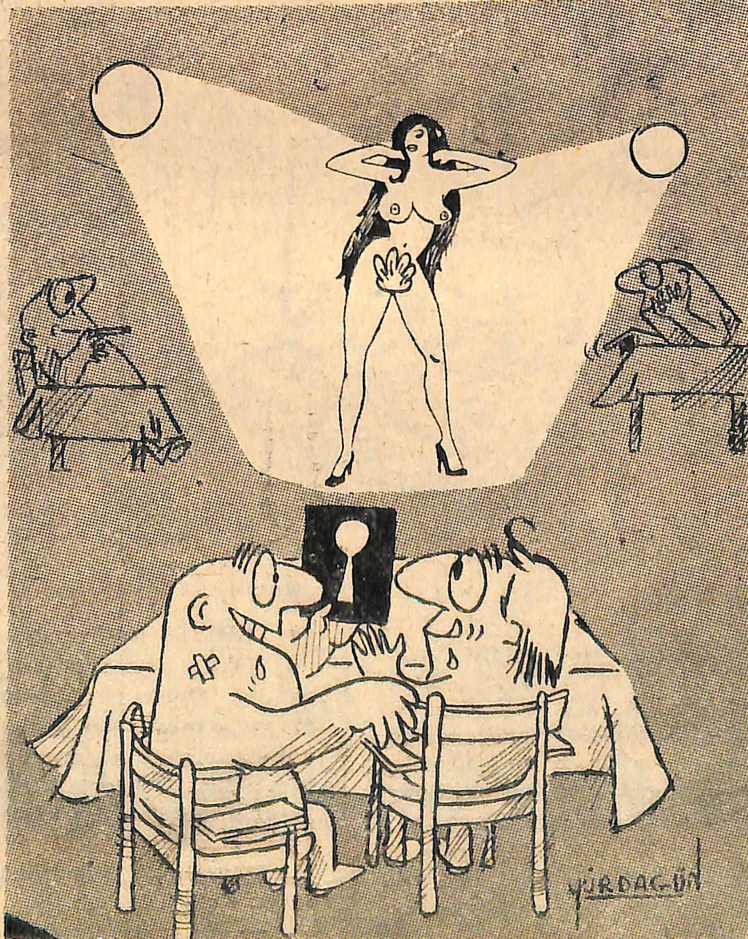
Sevgilimi kaçırmıştım. Hiç olmazsa yemeği kaçırmıyayım diye, on ikide beni çağıran arkadaşıma gittim. Yazıhanesinin bulunduğu hanın kapısı duvar.

— Neye han kapalı? dedim.

— Pazar günleri han kapalıdır, dediler.

Benim cuma günü sevgilimle randevum olduğuna göre, demek iki gün parkta uyumuşum. Eminönü'ne geldim. Ordaki meydan saat'ne baktım, sekize çeyrek var... Bu hangi sekize çeyrek? Sabahın değil, akşamın değil...

Aziz NESİN

— Aman Rıza âbiy, bir de şu delikten bak, pek hoş görünüyor!..

Sakın söyleme...

Apartmanın kapısında iki çocuk oynıyordu. Gürültülerinden rahatsız olan kiracılardan biri, küçük kıza seslendi:

— Küçük, senin adın ne bakayım?

Erkek çocuk hemen müdahale etti:

— Sakın söyleme Fatoş...

ŞAKALAR

Köy eğlencesi...

Adaylardan biri, propaganda seyahatine çıkmıştı. Yolda bindiği otobüsün hem lâstikleri patlamış, hem de motorunda mühim bir sakatlık olmuştu. Şoför yolculara:

— Otobüsün tamiri üç saatten evvel bitmez. Şuracıkta büyükçe bir köy vardır, orada vakit geçirebilirsiniz.

Demesi üzerine, yolcular, bir hayli mamur olan köyün yolunu tuttular.

Aday, köyde biraz dolaştıktan sonra önüne çıkan bir köylüye sordu:

— Burada vakit geçirmek için sinemanız var mı?

— Hayır.

— Kitaplığınız yok mu?

— Yok.

— Peki, nasıl eğlenirsiniz?

— Bozulan otobüsleri seyretmeçıkarız...

*

Talihi varmış...

Bir kaç senedir, biribirlerini kaybetmişlerdi... Nihayet geçen gün Kadıköy vapurunda buluştular. Aydın sordu:

— Nereden böyle Yılmaz?

— Bizim hanım fotoğraf çektirmiş de onu almaya inmiştim.

Ve cebinden fotoğraf ıarfını çıkararak ilâve etti:

— Bir sene evvel evlenmiştik.

Aydın Fotoğrafa bakar bakmaz:

— A!.. Nuranla evlenmişsin, ben onu eskiden tanırım.

Yılmaz içini çekti:

— Sen benden talihliymişsin, ben onu tanımıyordum..

*

Sana emanet...

Adı lâzım değil, sosyetenin maruf kadınlarından biriydi. Mevsimlik birkaç tuvalet diktirmek için Avrupaya gitmeğe hazırlanıyordu. Hizmetçi kızı çağırdı:

— Güllü, dedi. Ben gidiyorum... Beye iyi bakacaksın. Eve geç gelmemesine dikkat edeceksin, çok sigara içmemesine, içkiyi fazla kaçırmasına müsaade etmiyeceksin. Yattığı odanın pencerelerini iyice kapıyacaksın, anladın mı?

Güllü başını eğdi:

— Peki hanımcığım. Yalnız bir şey soracağım: sokağa çıkarken kaç kuruş cep harçlığı vereceğim!

*

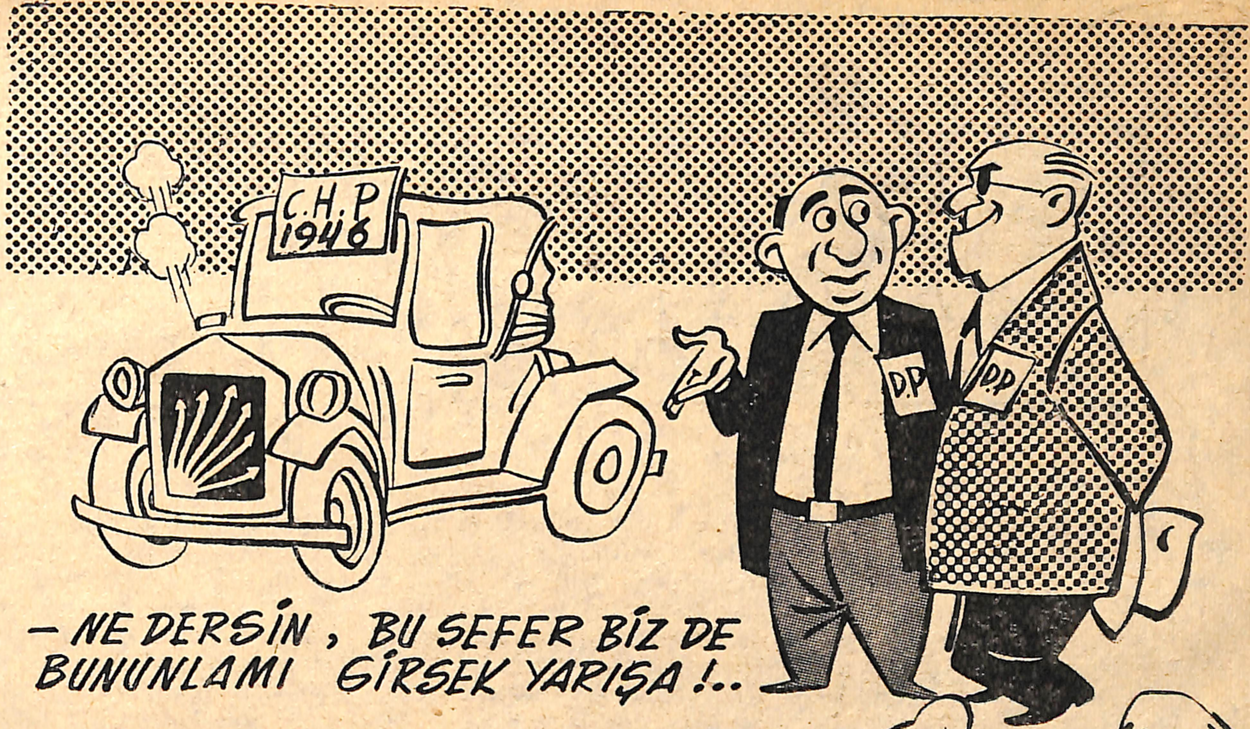
Balayında!

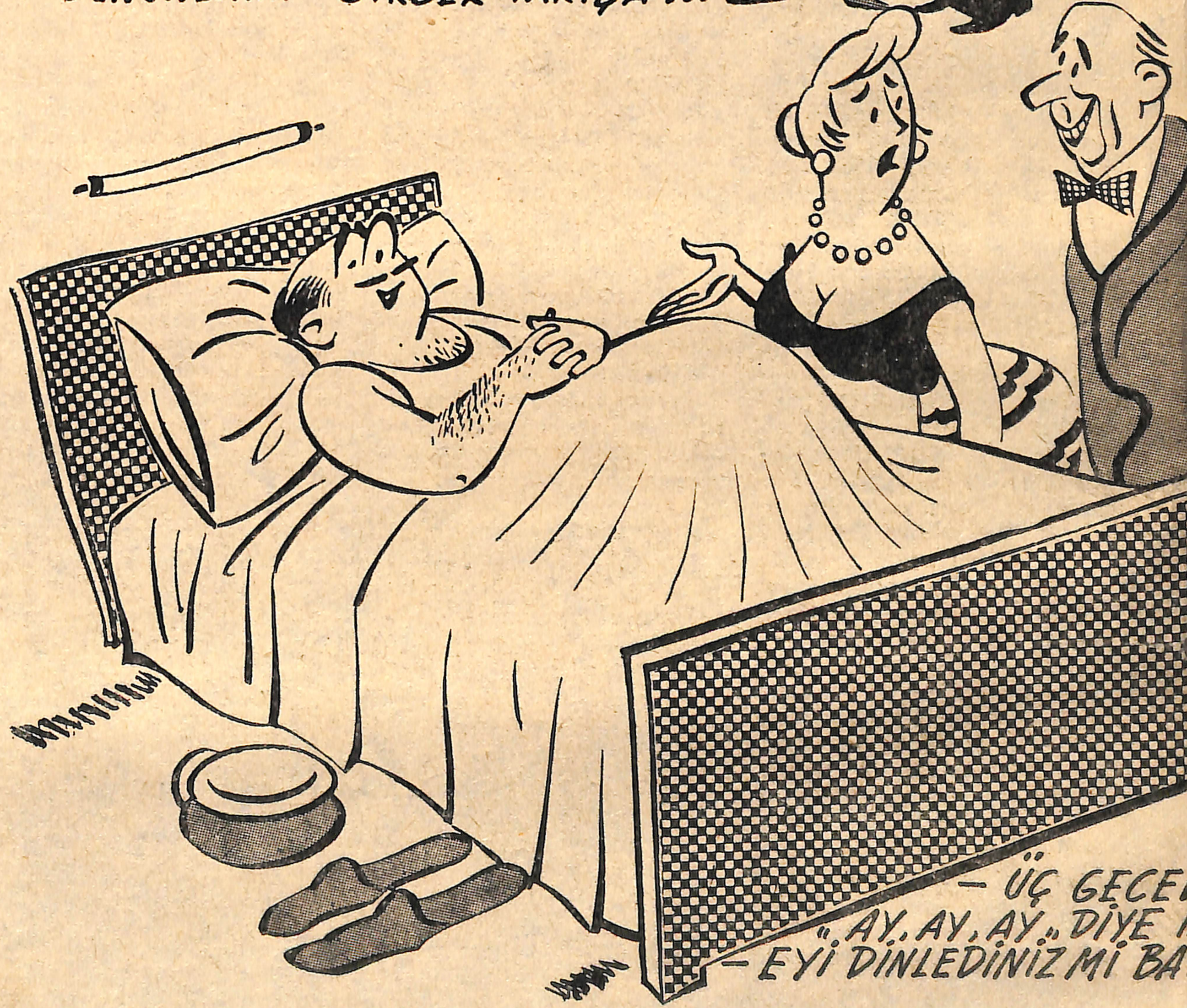
İki samimi arkadaş konuşuyordu:

— Balayında öpücükle karnımızı doyuruyorduk.

— Şimdi?

— Şimdi hazmedemiyoruz.

*

Geveze âşıklar

Filmin ilk gecesinde, iki genç nişanlı, kendilerinin sinemada olduklarını unutmuş, durmadan konuşuyorlardı. Arkalarında oturan bir bayan dayanamadı:

— Affedersiniz, bir şey anlamıyoruz.

Nişanlı kız, başını çevirdi:

— Ne diye anlıyacaksınız, bu ikimize ait bir şey...

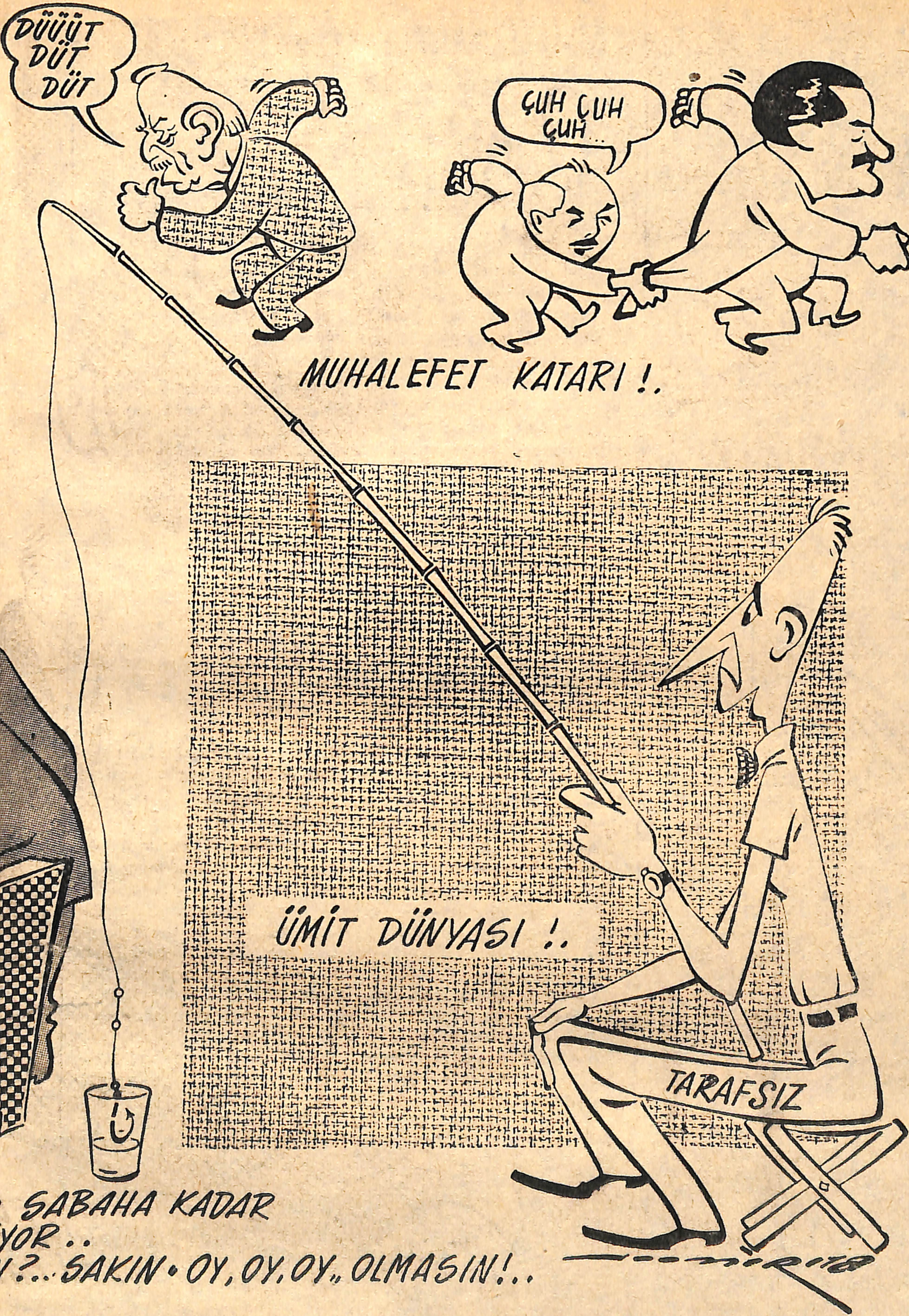
*

ŞEHİRİN meşhur ve işi başından aşkın doktorlarından biri idi...

Öyleki gününün her saati hastaları ile dolu olan adamcağız çoğu zaman bunlara ancak bir iki dakika ayırabiliyordu. Bir gün bu meşhur doktorrun muayenehanesine yeni evli ve aşağı yukarı iki aylık hamile bir kadın geldi. Çocuğunun ne zaman doğacağını kat'i olarak öğrenmek istiyordu. Saatlerce bekledi. Nihayet sırası geldi. İçeri girdiği zaman doktor giyinmiş ve mühim bir vak'aya yetişmek için hazır vaziyette idi. Ayak üzeri kadıncağızı dinledi. Sonra:

— Karnınızı açıverin dedi ve koşup masasından lâstik bir mühür aldı ve bunu genç kadının karnına bastı. Sonra da:

— İşte şimdilik sizin için yapabileceğim şey bnudan ibaret,

Kendi gitti...

KAHVE, kahve, kahve... Kahve bizdeki yokluğun ölçüsüz oldu. Ne yedek parça, ne otomobil lâstiği, ne matbaa mürekkebi, kısacası yok olan hiç bir şey, kahve kadar bize etkisini göstermedi. Kahvedeki «kafein» beyni kamçılar, daha iyi çalıştırırmış. Kahveden yana yakıla şikâyetimize bakılırsa, beynimizin işlemesini biz hepimiz, kahveye borçluymuşuz. Sanırsınız ki işleyen beynimiz değildir de, kahvedir; ya da beynimiz bir kahve değirmenidir.

— Kahve!... diyoruz, bir daha demiyoruz.

Şu seçim sırası, hangi parti:

— Her vatandaşa elli gram kahve!

Diye propaganda yaparsa, o parti seçimi kazanır, sanırım.

«Yer altında babam başı», «ben giderim o gider, önümde tın tın eder», «Çat burda, çat kapı arkasında» gibi halk bilmeceleri vardır. Şimdi bunlara bir yenisi daha katıldı:

«— Esti yine bir muhâlif rüzigâr. Kendi gitti, ismi kaldı yadigâr...»

Bilin bakalım, nedir?

— Hürriyet...

— Demokrasi değil...

— Değil.

— Ya ne?

— Bir fincan kahve ver söyliyeyim.

— Yok ki...

— İstanbul'u ver söyliyeyim

— Verdim. Nedir, söyle...

— Kahve!

— Aaaa... Sahi.

Geçen gün gazetelerde küçük bir haber çıktı: «Kahvelere tahsis edilen 2000 düzine kahve fincanının dağıtılmasına dünden itibaren başlanmıştır.»

Bu haberin başlığı şöyle idi:

«Kendisi yok, fincanı geldi!»

Kendisi gelmeden, ötesi berisi gelen yalnız kahve mi?

Demokrasi yok, adı geldi.

Hürriyet yok, tadı geldi.

Baksanıza, daha seçim bile olmadan şimdiden kokusu geldi.

---

diyerek fırladı gitti..

Kadıncağız hayretler içinde kalmıştı eve döndü ve kocasına o gün olanları anlattı. Adam mühürü görmek istedi, açıp baktılar; fakat yazılar okadar ufaktı ki okumanın imkânı yoktu. Bunun üzerine adamcağız gözlüklerini taktı, yakından iyice baktı. Hayır! İmkânı yok. okunmuyordu!

Ama merakı da okadar şiddetli bir hal almıştı ki, adam mührü okumazsa o gece uyuyamıyacağını anladı. Kalktı giyindi ve çarşıdan en büyük boyda bir perdavsız aldı, geldi. Karısının karnında ne yazıldığını nihayet okuyabilmişti. Minicik mühürün üzerinde şu sözler vardı:

«Kocanız bu yazıyı gözlüklerini takmadan okuyabildiği zaman derhal bana gelin. Zira çocuğunuz doğmak üzeredir.»

Eh öyleyse...

Balıkesirin çok kıymetli başhekimi Turan Gönen, tedavi ettiği hastasına sordu:

— Nasıl, verdiğim ilâç iyi geldi mi?

Hasta,,doktorun ellerine sarıldı:

— Çok iyi geldi Turan bey!..

Doktor da memnundu:

— Eh öyleyse, dedi, kendim de kullanabilirim!

Eğlenceli otel!

Gece saat ikiyi geçiyordu. Sirkecinin sınıfı belli olmıyan otellerinden birinde ilk defa yatan taşralı bir müşteri, odalara bakan hizmetçi kadına bağırıyordu:

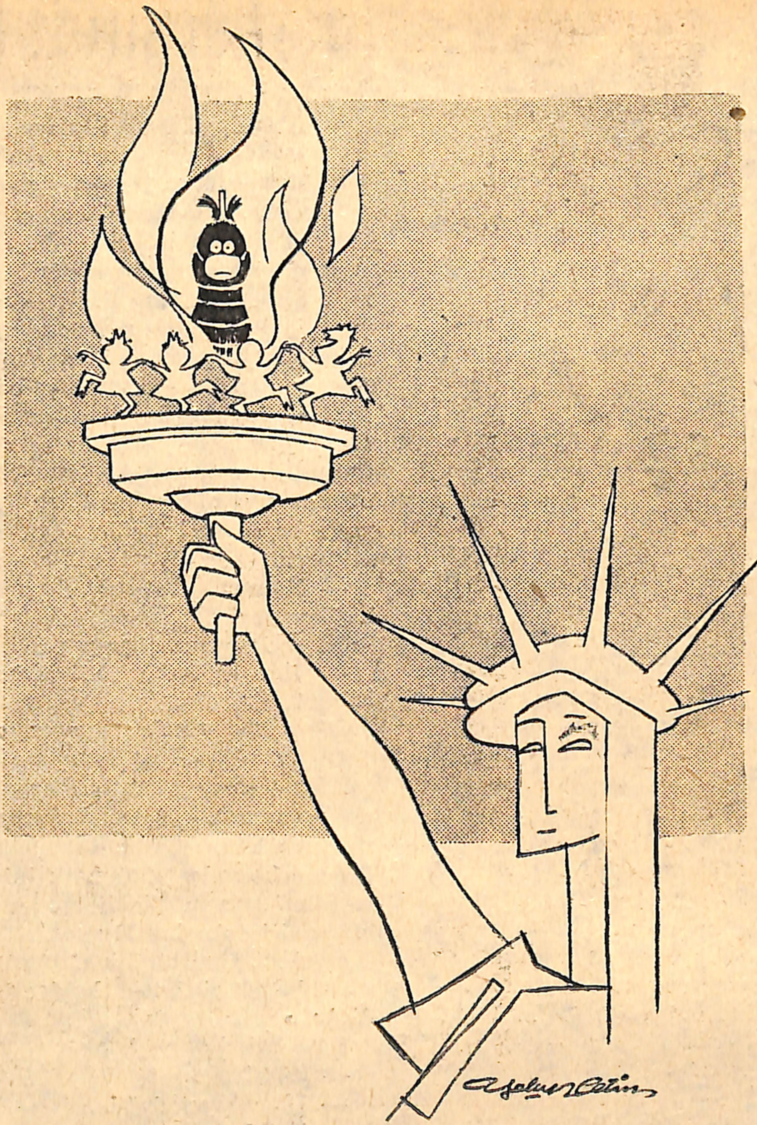
— Bu ne rezalet, odamın içinde fareler güreşiyor!

Hizmetçi kadın, uykulu gözlerini uğuşturarak sordu:

— Siz bu odaya ne kadar verdiniz?

— On lira!

— On lira ile bukadar olur, size deve mi güreştireceklerdi?

YAZISIZ!..

Ustura yokluğundan şikâyet!

ESKİDEN «medeniyet devri açıldı» derlerdi. Harıl harıl yollarda, alanlarda çalışan makinelere bakarsanız, makine devrindeyiz. «Sapan devri öldü, traktör devrindeyiz» diyenler de var. Her ne kadar ara sıra teknik ârıza yapıyorsa da, yine de, elektrik santrallerimize bakılırsa, elektrik devrinde olduğumuzu söyliyebiliriz. Bir yandan da üniversitemizde atom kürsüsü açılıyor, Amerika bize atom âletleri bile gönderiyor. Öyleyse atom devrindeyiz.

Topluca memleketimize ba-

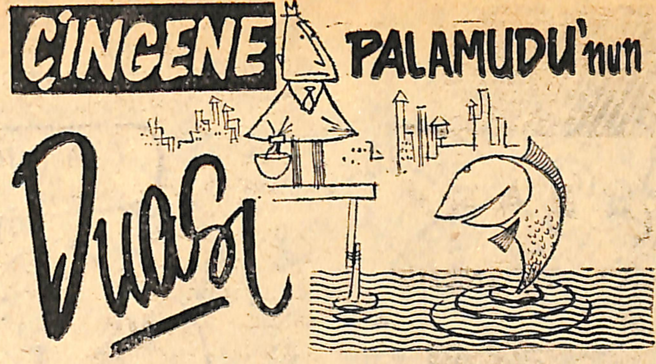
karsanız, tarih boyunca gelmiş geçmiş bütün devirlerin karman çorman olduğunu görürsünüz. Bir yandan elektrik, makine, atom devrine girmiş olalım, bakın Ankara'da toplanan Berberler Federasyonunda, tıraş makinesi, ustura yokluğundan acı acı şikâyet edilmiş. Birber ber de şöyle demiş:

— Piyasada tıraş makinesi, ustura bulamaz olduk. Bu gidişle müşterileri, yontulmuş taş la tıraş etmek zorunda kalacağız. Taş devrine dönüyoruz».

Dönelim. Razıyız, taş devrine dönelim. Ama bilelim ki taş devri, bir yandan tunç devri, bir yandan da atom devri, bu karman çormanlık içinde şaşırıp kaldık. Hiç olmazsa, biliriz, «eh ne yapalım, taş devrindeyiz. Taşokrasi var» deriz de, demokrasiyi arayıp durmayız.

DÜZELTME

Geçen sayımızın 12 inci sahifesinde çıkan Yalçın Çetin'in karikatürü üstündeki «Türkiye Heykeli» yazısı «Hürriyet Heykeli» olacaktır. Bu dizgi yanlışını üzülerek düzeltiriz.

Balıkçı:

— Canlı canlı bunlar... Canlı canlı!.. diye bağırıyordu.

Mükremin Bey, kayık içindeki balıklara baktı. Belli ki bunlar olta balığı. Diri diri hepsi de... Havaya zıplayıp, sıçrayıp duruyorlar. Güneş ışığı, oynaşan balıkların sırtlarında bir çakıp, bir sönüyor.

Mükremin Bey,

— Kaça evlât? dedi.

Balıkçı,

— İki lira Beybaba... dedi.

Bir çingene palamutu iki lira ha... Hey gidi hey... Canı çekmişti, alacaktı.

— Ver oğlum..

Canlı canlı çingene palamutunu aldı. Eve getirdi. Karısına,

— Hanım, bir balık pişir de ağız tadı ile yiyelim... dedi.

Karısı, Mükremin Beyin elinde balığı görür görmez, kıyameti kopardı:

— Sana kim söyledi balık al diye.. Bu balığı kim ayıklıyacak? Su nerede? diye Biz yüzümüzü yıkamaya su bulamazken...

Mükremin Bey,

— Canım hanım, içme suyu ile yıkayıver, ne olur... dedi.

Karısı büsbütün kızdı:

— Sanki içme suyu varmış ta... Nerde içme suyu? İyi sucu uğramıyor. Bakkallarda ne şişe suyu, ne damacana vardı. Musluklar dersen çoban köpeği gibi hırlar.... Yandık susuzluktan...

Mükremin Bey,

— Vaz geçtim, dedi, yıkama razıyım. Mübarek hayvan denizden çıkmış, temizdir. Yıkama!.. Zeytin yağında kızart, getir.

Karısı büsbütün ateşlendi:

— Senin dünyadan haberin yok ayol.. Bir aydır bakkallarda zeytin yağı yok. Ben zeytin yağını bulsam...

Mükrmein Bey,

— Yahu kızartma, peki... dedi, suda haşla, üstüne tuz ek, getir be...

Karısı:

— Haşlaymış.. diye alay etti. Ne ile haşlıyacağız? Havagazı nerde? Havagazı musluğundan kibrit alevi kadar bile alev çıkmıyor.

Mükremin Bey hırsla yerinden fırladı. Hâlâ sıçrayıp duran diri çingene palamutunu kaptığı gibi sokağa uğradı. Evi denize yakındı. Deniz kıyısına gitti. Çingene palamutunu kuyruğundan tutup denize fırlattı. Balık denize bir daldı. Sonra havaya sıçrayan çingene palamutu,

— Yaşasın Demokrat Parti!.. diye bağırıp yeniden suya atladı.

Kalkınan adam!..

AKBABA

MİZAH YAYINLARI

Uçan Daireler
Adnan Veli
Fiatı 2 lira

Düğün Gecesi
Orhan Seyfi Orhon
Fiatı 2 lira

Vatandaş Ahmet Efendi
Burhan Felek
Fiatı 2 lira

Macun Hokkası
Mizah romanı
Fiatı 2 lira

EVİNİZİN
En tatlı neşesidir.

Aadres: AKBABA Yayınevi
İSTANBUL

İSPİRTİZMA Merakı

FRANSIZ MİZAHINDAN :

İSPİRTİZMA merakı o günlerde almış yürümüştü. Hemen her akşam salâhiyetli bir şahsın ter tip ettiği ispirtizma seansları yapılıyor, herkes birbirine şahit olduğu mucizeleri anlata anlata bitiremiyordu.

Eeee.. doğrusu M. Petitboudoir gibi modern ve münevver bir adamın zengin ve mükellef salonu, tam böyle heyecanlı ispirtizma denemeleri için biçilmiş kaftandı. Rahat ve yumuşak divanları, salon çiçekleri arkasına saklı Şark usulü köşeleri olan muazzam bir salon...

M. Petitboudoir gerçi ellisinin yukarısında şişman, biraz fazlaca konuşan ve konuştuğu lâflara da pek endaze vurmayan bir adamdı ama öyle tatlı, öyle genç ve çapkın bir karısı vardı ki... Yani bu serveti, bu muazzam salonu ve hele bu cici karısı oldukça M. Petitboudoir'ın hoş görülmeyecek hiç bir hususiyeti olamazdı.. Bu sebeple etrafları daima seçme dostlarla dolu idi. Her akşam evlerinde toplantı eksik olmazdı.

M. Petitboudoir karısını çok kıskanırdı; kıskanırdı ama, onun hiç bir arzusunu kıramaz ve genç kadın ne istese peki derdi.

İşte size anlattığımız şekilde bir aile olan ve her yeni hareketi vakından takibeden Boudoir'ların salonunda ispirtizma seanslarının başlaması da tabii idi.

Bu yeni oyuna da en fazla merak saran ve tiryakisi olan kimdi biliyor musunuz? M. Petitboudoir!..

Artık hiç kimseye konuşma veya bir fikir serdetme fırsatı yoktu. Misafirler tamamlanınca M. Petitboudoir derhal emir ler veriyor ortaya hususi surette yaptırılan masa getiriliyor, ışıklar karartılıyor ve esrarlı bir tavırla masa başına geçen M. Petitboudoir'ın başkanlığında ruhlar çağırılıyordu. Adamcağız adetâ öbür dünya sâkinlerile bir samimiyet tesis etmişti. Mamafih Mme. Petitboudoir'ın yanında oturanlar için bu seansların hiç bir sıkıcı tarafı yoktu denilebilir..

Bir akşam gine ayni hazırlıklar yapıldı ve M. Petitboudoir o gece ruhlara çok mühim bazı sualler soracağını ifşa etti.

Herkes yerlerini almış ve ellerini yanyana koymuştu. M. Petitboudoir başını havaya kaldırdı çok ciddi bir tavır ve dokunaklı bir sesle:

— Ey ruh! dedi, eğer bu akşam osracağım suallere cevap vermeğe hazırsan masanın ayağını üç defa vur..

Ve hayret... Tak, tak, tak diye masanın ayağı üç defa kalktı indi.

O günlerin en mühim hâdisesi seçimlerdi ve herkes neticenin ne olacağını merak ediyordu. M. Petitboudoir'da öyle tabii...

— Ey ruh diye lâfa başladı.. Bu seçimlerde ayni parit iktidarda kalacaksa masanın ayağı iki defa daha vursun..

Tak, tak.. Ruh müsbet cevap vermişti. Bazıları hoşnutsuzluk ifade eden sesler çıkardılar; fakat bu ruhun doğru söylediği de muhakkaktı.. Zira mevcut duruma göre iktidar partisi değişmeyecek gibi görünüyordu.. Bu münakaşalar hafif tertip devam ederken bu çok bilen ruha M. Petitboudoir hususi bir sual sormak istedi ve yavaşça seslendi:

— Ey ruh.. Gördüğün gibi benim karım biraz fazla genç ve güzel. Eh tabii böyle olunca da ben onu kıskanır gibi oluyorum. Şimdi sen bana meselâ önümüzdeki ayın sekizinde karımın nerede olacağını ve ne yapacağını söyler misin?

M. Petitboudoir sözlerini henüz tamamlamıştı ki, cevap olarak ve bütün misafirlerin hayret dolu nazarları önünde masa birden havalandı ve bir vals temposuna uyarak ortada dönmeğe başladı. Döndü, döndü. Derken tempo Fokstrot halini aldı. Sonra Rumba ve en sonun da masa çılgın bir Rock and Roll'a başladı... Evet hiç şüphe yoktu, bu bir rock'n, roll'du, masa kudurmuş gibi havalara zıplıyor, görülmemiş, duyulmamış figürler yapıyordu. Herkes bu müthiş manzarayı sesini soluğunu kesmiş seyrediyor ve bu işin neticesi ne olacak diye bekliyorlardı.

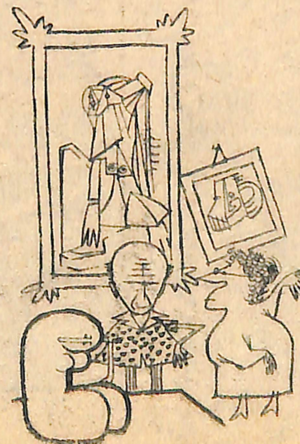
Herhalde bu deli dansı sonuna yaklaşıyor olmalıydı zira masa hayli yorulmuş ve adımlar birbirine karışmağa başlamıştı.

Ve en nihayet... M. Petitboudoir'ın karısının gelecek ayın 8 inde neler yapacağını temsil etmekte olan masa bu Rock and Roll numarasının sonunda sırt üstü yere yuvarlandı ve ayaklarını havaya dikti öylece kaldı...

İşte o gündenberi M. Petitboudoir ispirtizma seanslarına son vermis ve hattâ ruhlardan bahsedildiğini dahi işitmeğe tahammülü kalmamıştı..

Semiramis AYDINLIK

PİCASSO VE TEYZESİ

Genç Picasso, Paris'te kendini tanıtmaya çalıştığı günlerdeydi.

Bir gün taşrada oturan teyzesi ziyaretine geldi. Atölyesini dolduran tabloları birer, birer ve dikkatlice gözden geçirdi. Sonra yeğeninin yanına yaklaşarak, müşfik bir tavırla sordu:

— Söyle bakayım Paolo, annen bu yaptıklarından haberi var mı?

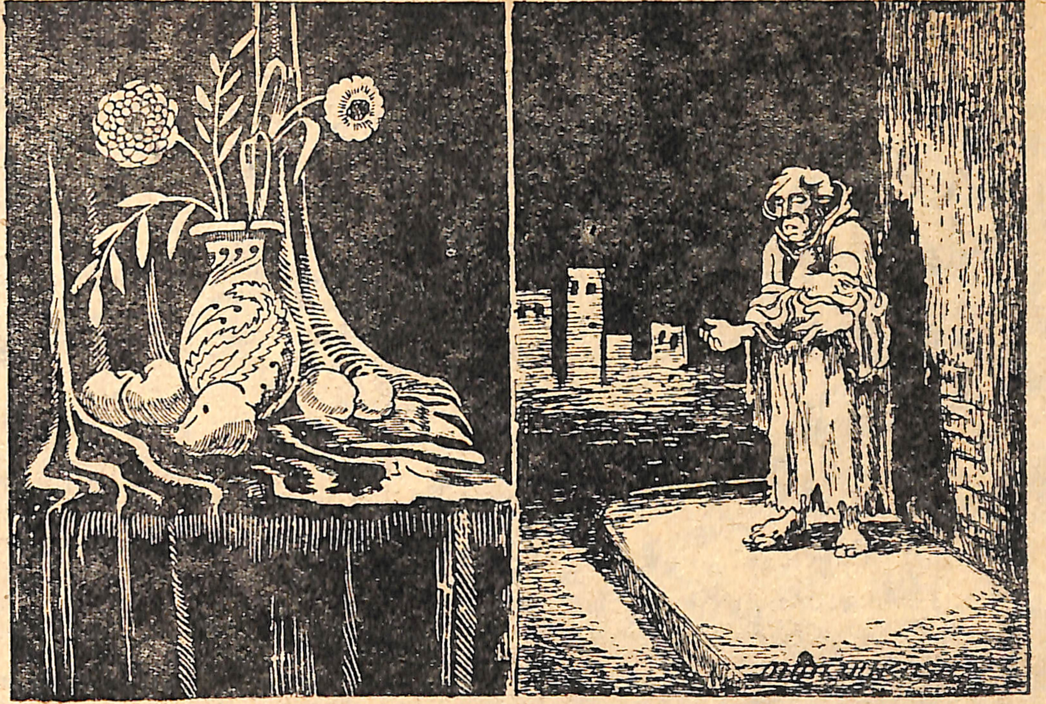
M. Uykusuz

M. Uykusuz, kişiliğini şöyle anlattı:

— Doğum yerim Akhisar. Doğum tarihim 1923. Ortaokulu bitirdikten sonra, uzun yıllar tütün ameleliği yaptım. Güzel Sanatlar Akademisinde de iki yıl kadar sürttüm galiba... İlk karikatürlerim Çocuk Sesi dergisinde çıkmıştı. Sonra, sırasiyle Akbaba'da, Karikatür'de çizdim.. Şimdi, Ulus gazetesinde devam ediyoruz.

Uykusuz, kendi kendisiyle kavga eden, çetin mizaçlı bir sanat adamıdır. Kafası da ha çok sosyal konular üstünde işler ve nüktelerinde buruk mizacı görülür.

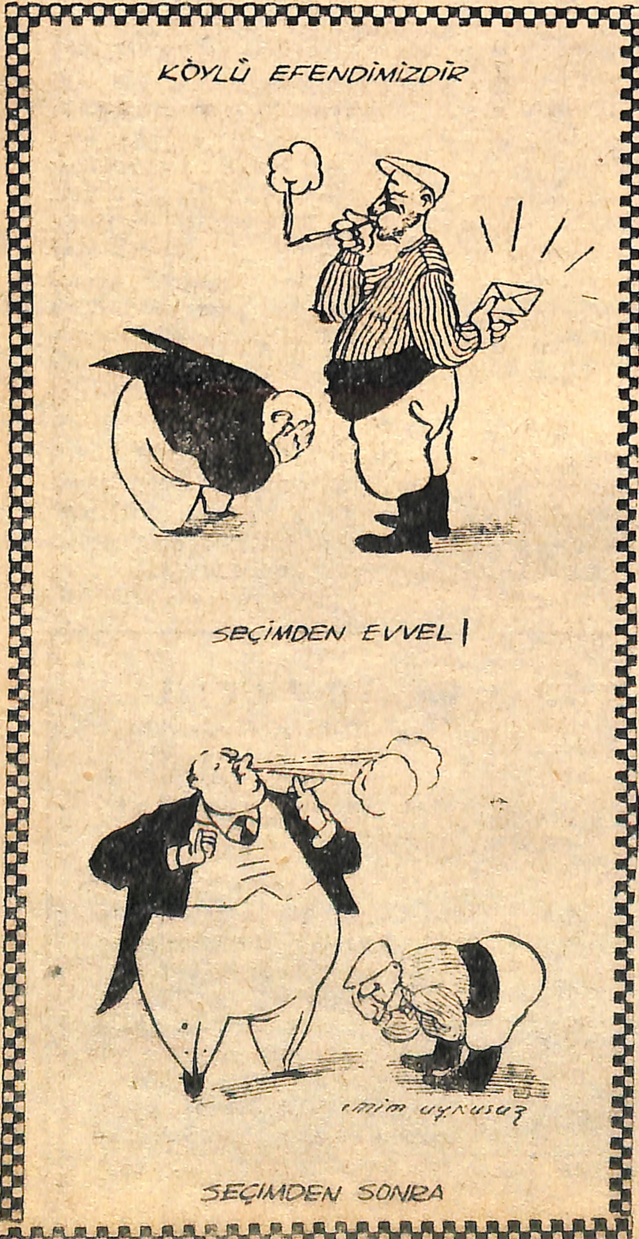
Mustafa Uykusuz'da fırçayı bezginlikle tutan bir hal vardır. İstemiş olsa, bugünkü şöhret ve muvaffakıyetini epey geride bırakırdı.

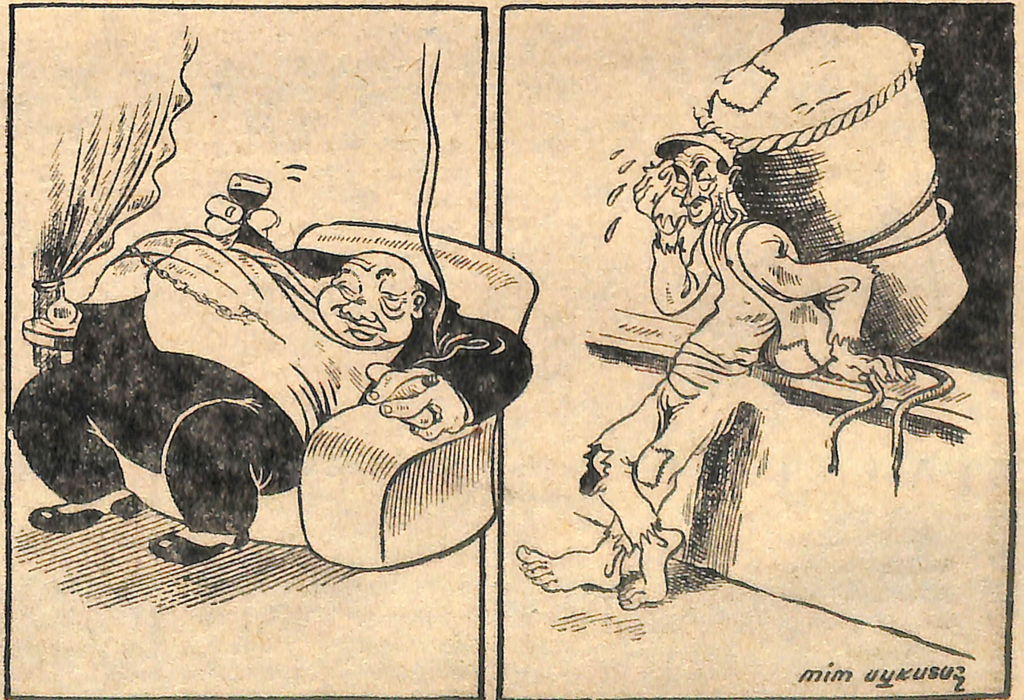

İKİ NATÜRMORT

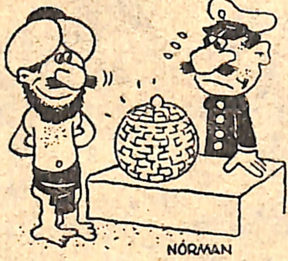
— BIR DAKIKA PATRON. SEÇİMİ KİMİN KAZANDIĞINI ŞİMDİ BİLDİRECEĞİM '

İKİ İSTİRAHAT

Milletlerin Güldükleri

— Kontrol edebilirsiniz... İçinde yalnız zehirli yılanlar var! (İtalyan)

Kaç çocuk?

Güzel ve genç artist namzedi Hollywood'un âdetlerine uymağa çalışıyordu. Bu arada meşhur bir artistle tanıştı. Geceleri beraber çıkmağa başladılar. Meşhur artist genç kıza yıldırım aşkı ile vuruldu ve üçüncü akşam evlenme teklif etti:

— Sevgilim... Beni anlamalısın. Seni seviyorum ve seninle evlenmek istiyorum. Çocuklarımın annesi oluyor musun?

Genç kız biraz düşündü. Sonra:

— Peki, Fakat diye cevap verdi. Acaba kaç çocuğunuz var?

YAZISIZ! (Fransız)

Sarhoş gözüyle

Adam yanındaki mahcup genç kıza:

— İçki sizi nekadar güzelleştiriyor, dedi.

— Fakat ben hiç içki içmedim ki.

— Evet sevgilim. Siz içmediniz ama ben içtim!

(Fransız)

Acaba!...

Hollywood'lu genç damat karısını kucağında taşıyarak girdikleri yeni evlerine şöyle bir göz gezdirdi. Sonra karısına dönüp:

— Sevgilim dedi. Bu ev bu eşyalar filân bana hiç yabancı gelmiyor. İyi düşün. Bu bizim ilk evlenmemiz mi?

(Amerikan)

Otobüste bir aksırık!
Yolcular — Eyvah, Asya gripi!

(İtalyan)

Günün Vecizeleri

★ *Demokrasinin bütün hastalıkları daha ileri bir demokrasi ile tedavi edilir.*

★ *Erkek muhtaç olduğunu bulmak için dünyayı dolaşır ve aradığını bulmak için eve döner.*

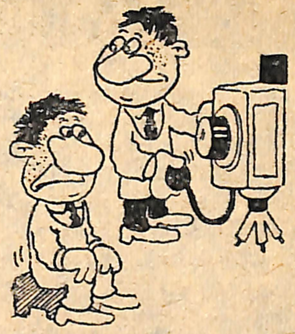
★ *Zaman hiç kimseyi beklemez.*

★ *Kimseye çamur atma! Hedefini kaçırmayabilirsin ama elini mutlaka kirletirsin.*

★ *Bir fakir ile bir milyoner arasındaki biricik fark birincinin gelecek övününü, ile ikincinin ise son övününü düşünmesidir.*

YAZISIZ (İtalyan)

— Biraz gülümseyiniz...
— İmkânı yok... Ciddî bir erkekle evlenmek isityen sarışın bir kıza göndereceğim! (İtalyan)

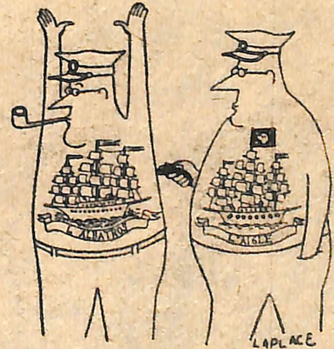
Kovboy koca

Güneyli bir kız romantik bir aşk sonunda yakışıklı bir kovboyla evlenmişti, fakat evlilikleri hiç de parlak değildi.. Vaziyetleri ise gayet kötü idi ve tembel kovboy bunu düzeltmek için hiç bir şey yapmıyor, sabahtan akşama kadar yatıyordu. Kızcağız bir gün şöyle şikâyet edecek oldu:

— Rezalet vallahi.. Kimsenin yüzüne bakamıyorum... Kiramızı annem veriyor. Paramızı babam yolluyor. Elbiselerimi kız kardeşim yapıyor.

Kovboy yattığı yerden cevap verdi:

— Tabii! Utanmakta haklısın. New - York'ta iki zengin amcan var, zırnık koklatmıyorlar.. (Amerikan)

YAZISIZ! (Fransız)

Bazı iş bilenin...

Satıcılığın ileri hamleler yaptığı Amerikada bir buzdolapçı, Alaskadaki Eskimolara buzdolabı satmağı aklına koydu, hattâ bunun için bahse bile girdi. Buzdolaplarını kızaklara yükleyip yola çıktı ve Eskimo köylerini dolaşmağa başladı. Fakat nekadar dil döktü ise, fayda etmedi ve Eskimolar buzdolabına rağbet göstermediler. Adamcağız bahsi kaybedeceğini anlayınca dolaplar için yeni bir takdim şekli düşündü:

« Ey bu soğuk iklimde yaşıyan sevgili Eskimo kardeşler. Gıdalarınızı sıcak tutmak istiyorsanız, bu dolaplardan alın.»

İki gün içinde bütün dolaplar satılmıştı. (Amerikan)

MEŞHEDİ İLE

ERCÜMENT EKREM TALÛ

— 32 —

— Evet. Bu Mister (Ceyfanni) isminde bir heriftir. Zinyin... Ama nasin zinyin biliyor musun? Butun dunyanin tenekesi bu adamin elindan yeçiyor. Kizup da başparmayini kaldirincaz, Evropanin da, Asyanin da, Amerikanin da ey piyaçaları tenekesiz kalır. Yunda bir milyon dolar ciro yapar. İratları da caba. Unu için yendisine teneke kıralı demişler.

— Vay geçmişi tenekeli!

Torik'in bu pek yerinde sözü, hepimizi güldürdü. Otomobil pek az sonra muhteşem bir binanın önünde durdu. Moiz, şoförle hesap gördükten sonra bizi peşine taktı. tepeden tırnağa kadar sırmalar içinde azametli bir kapıcının kurulduğu kocaman kapıdan içeriye soktu. Oradan asansörle yirmi dördüncü kata çıktık ve kendimizi teneke kralının hususî dairesinde bulduk. Moiz efendi, bizi karşılayan hademeye bir şeyler söyledi. Hademe gitti geldi:

— Buyurun! dedi.

Girdik. Ceyfanni cenapları kısa boylu, traşlı ve şişman yüzü iyi beslenmiş altı aylık bir çocuğun girisini andıran orta yaşlı bir adamdı. Perdeli, kocaman yazı masasının arkasından kalktı, bize doğru geldi ve yer gösterdi. Başı ucunda asılı duran: «Vakit nakittir!» ve «Maksadınızı kısaca bildiriniz» levhalarına uyarak Moiz efendi hemen işe girişti. Teneke kralına evvelâ bizi, sonra da nargileyi takdim ederek dedi ki:

— Mister! Şu iki bey benim meslekdaşlarımdır. Kendileri İrandaki Isfahan şehrinin en namlı ve en zengin antikacılarıdır. Şarkın her biri kıymet biçilemez birer hazinesini saklayan kasabalarını mütemadiyen gezip değerli şaheserleri toplamakla meşhur olmuşlardır. Şimdi ele geçirdikleri şu mühim ve çok değerli şeyi, ancak Yeni Dünyanın değer bilir büyüklerine lâyık bir parça saymışlar, buraya kadar zahmet ettiklerini söylüyorlar. Bu sabah, daha ilk defa karaya ayak basar basmaz bendenizi ziyarete geldiler. Ben de kendilerini doğruca size getirdim. Biliyorum ki, kâinatta bir misli daha bulunmıyan kolleksiyonunuz bu gördüğünüz eşya ile tamam olacaktır. Bunu ancak sizin gibi bilgili bir şekilde eski eserleri toplayan bir zatın değerini satın alacağından eminim.

Mister Ceyfanni, zifirli nargileyi eline aldı, baktı ve sordu.

— Peki ama, bu nedir böyle?

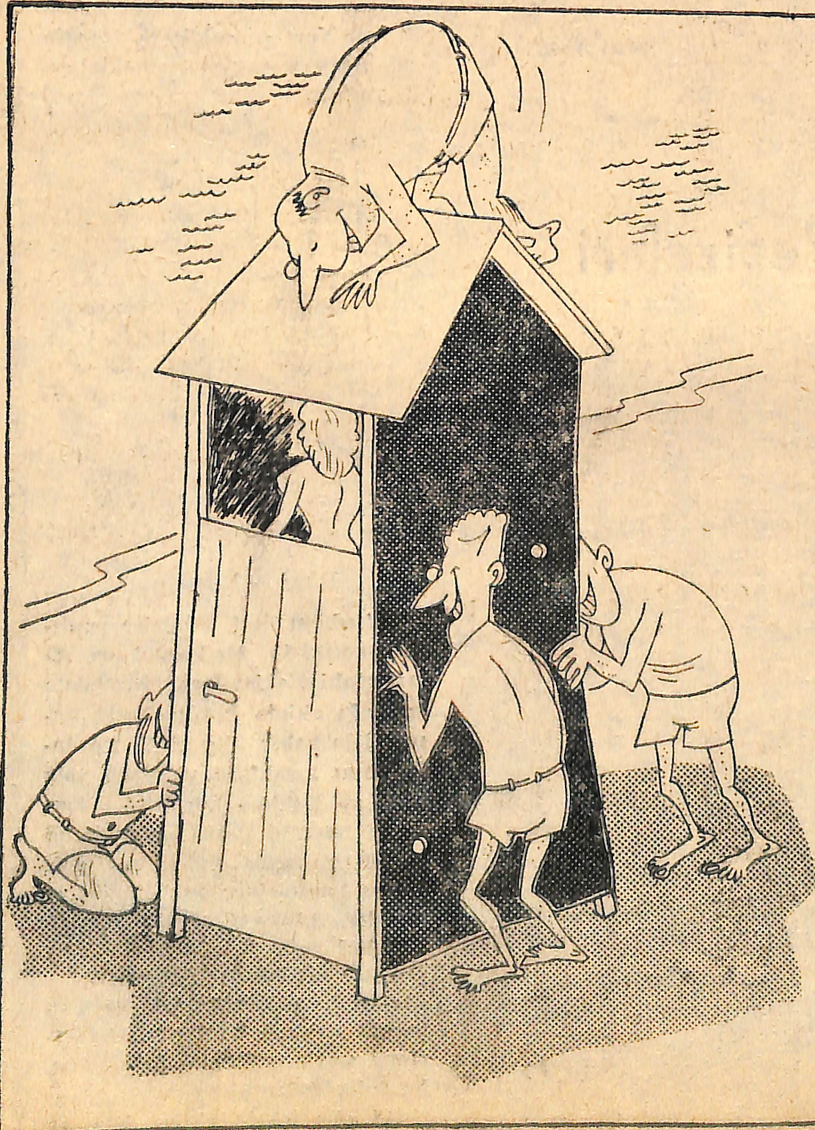
Moiz, semiz bir tavuğu kümes kapısında şavullayan kurnaz bir tilki tavriyle teneke kralının kulağına eğildi:

— Büyük İskenderin ihtikan âleti, Mister! dedi. Böyle bir nesnenin tarihî değerini düşünün bir kere!.. Henüz şimdiye kadar, o devirlere ait bu gibi sağlık vasıtaları keşfedilmemiştir. Bu âlet hekimlik tarihi bakımından pek büyük ehemmiyeti vardır. Hekimlik âlemi bu keşifle emin olunuz ki, alt üst olacak, günlerce, aylarca bunun üzerine ilmî münakaşalar geçecek. Dünyanın dört bir ucundan en meşhur tıp profesörleri bunu ziyaret maksadiyle koşup evinize gelecekler. Sade resmini almak, üzerinde incelemeler yapmak için, bugün vereceğini birkaç bin doların on mislini, yüz mislini seve seve kasalarınıza dökecekler. Böylece siz, yalnız kıymetli bir antika satın almış değil, gelirli bir işe sermaye koymuş olacaksınız.

Yahudinin bu uzun nutku esnasında teneke kralı, nargileyi enine boyuna tetkike koyulmuştu. Soğukkanlılıkla

— Evet; dedi, lâkin bunun üst kısmında tütün parçaları görüyorum. Ne münasebet?

(Devamı var)

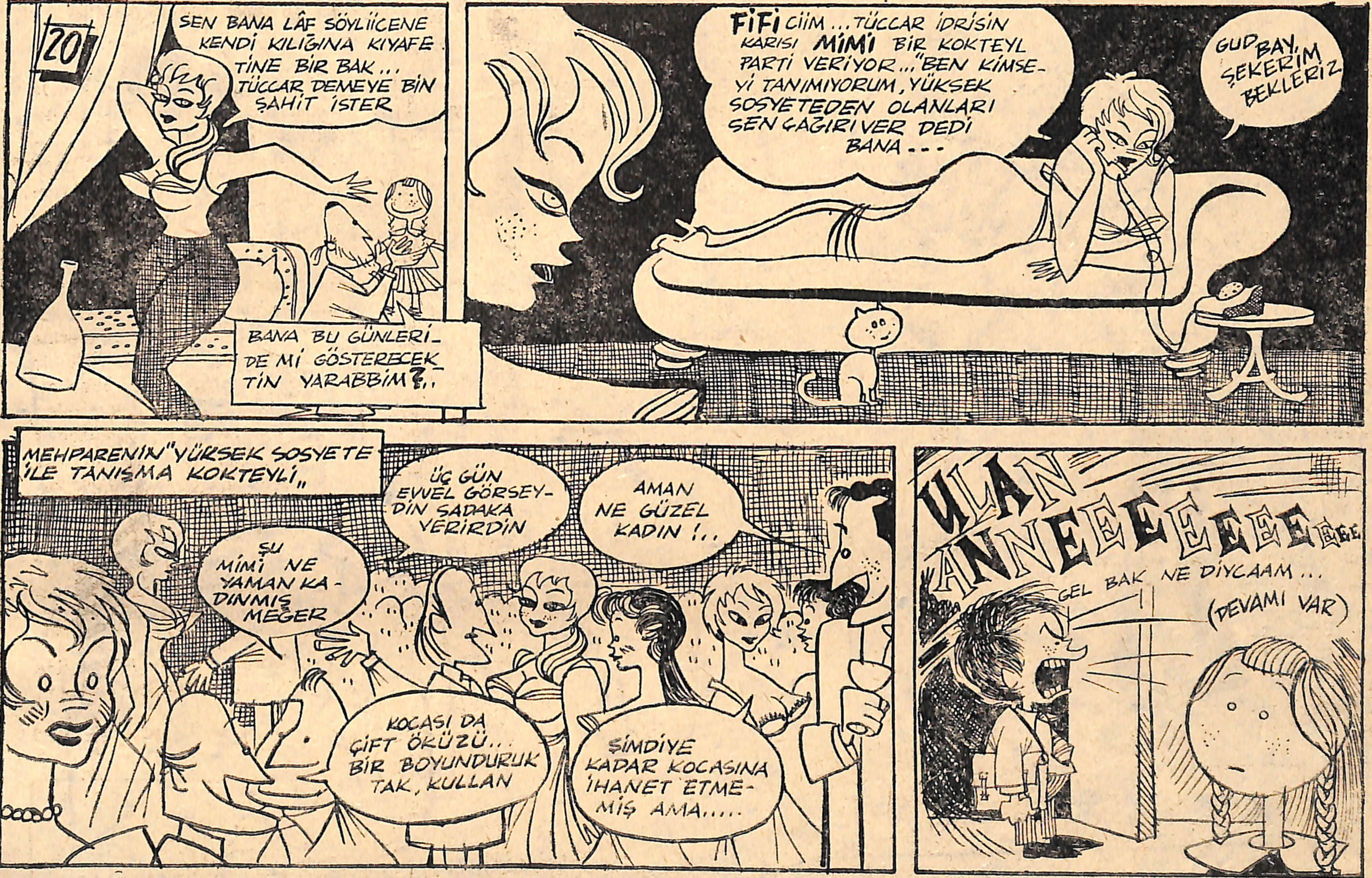

Mevsim......

Sonu....

E. EKREM TALÛ — **Altınkurat Ailesi** — YALÇIN ÇETİN

Doğru mu?

Bir genç sevgilisine yazdığı mektupta:

— «Senin için yapamayacağım iş, yenemeyeceğim zorluk, katlanamayacağım tehlike yoktur. Yüzünü bir defa görmek için yol olmasa uçarım, her taraf deniz olsa geçerim, uçurum olsa aşarım» der.

Mektubun altına da şunu ilâve eder:

— Bu akşam yağmur yağmaz sa size geleceğim.

Aysel ŞENGÜLEROĞLU

Taş

İki delikanlı konuşuyorlardı:

— Eğer benimle evlenmiye razı olursa yüreğimden bir taş düşeceğini kendisine söyledim.

— Ne dedi?

— Ne taşı? Elmas mı, yoksa yakut mu? diye sordu.

Delil

Genç kadın bağırdı:

— Şu şehirde senden daha akıl sız biri varsa beri gelsin!

Erkek cevap verdi:

— Bunu annem de söylerdi de inanmazdım... Fakat seninle evlendikten sonra annemin doğru söylediği kafama dank etti.

En Güzel Fıkra Müsabakası

Mahcup

Delikanlı genç kıza sordu:

— Güzel bayan, izdivaç ilânları hangi gazetelerde çıkıyor biliyor musunuz?

— Son Haber ile Gece'de..

— Peki siz bu gazetelerden en çok hangisini okuyorsunuz?

General

Nişanlısı Nevin'e dedi ki:

— Bana kalırsa, yeni bir elbise diktirmeden önce arkadaşlarına bir danışsan muhakkak ki daha iyi olur.

Nevin cevap verdi:

— Kim demiş? Sen hiç harp plânlarını düşmanlarına danışmış general gördün mü?..

Yalan

Okulda, gramer dersinde öğretmen sorar:

— Şimdi ben desem ki «Bütün öğrenciler okula severek giderler» burada «severek» nedir?

Arka sıradan bir ses cevap verir:

— Yalan, bay öğretmen!..

Sahtekâr

Kaba bir adam, bir mecliste bir bayana yaşını soracak olur. Bayan cevap verir:

— Bir bayana yaşı sorulmaz!.. Yüzü, yaşını tetkik etmiye yeter!.

Kaba adam bayanın yüzündek allıklara, pudralara bakarak cevap verir:

— Öyle amma, siz sahte vesika tanzim etmişsiniz!..

MEHMET KÖSEOĞLU
Serbest muhasip DENİZLİ

T.C. Ziraat Bankası

Tasarruf hesapları 1957 yılı ikramiye plânında

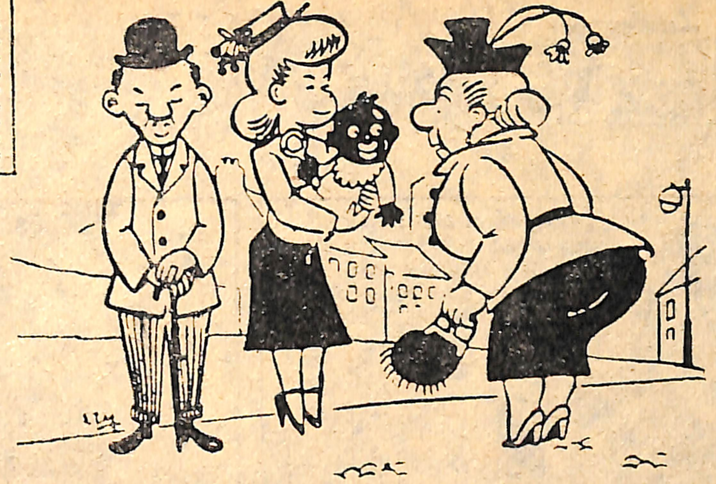
2.000.000 Lira

PARA

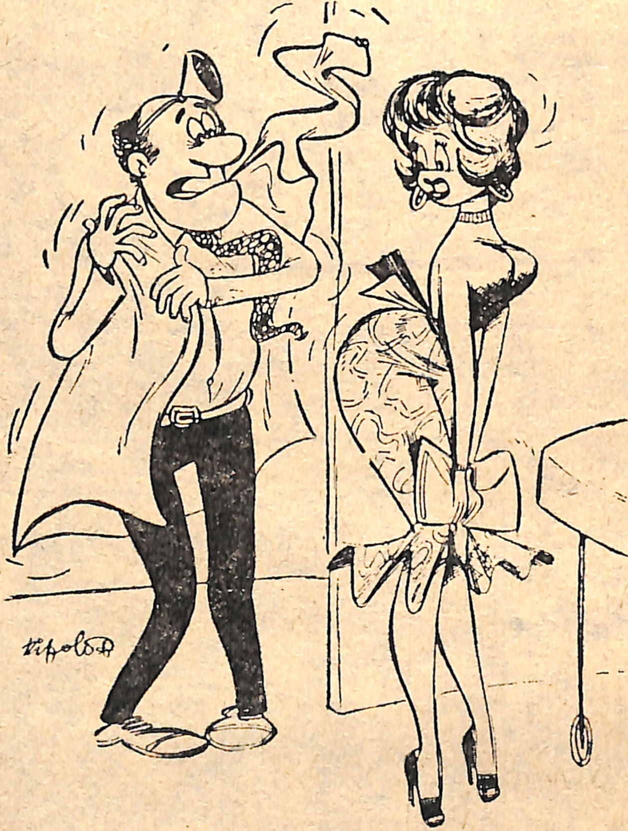
2.000.000 Lira

Uzun vadeli Kredi vardır.

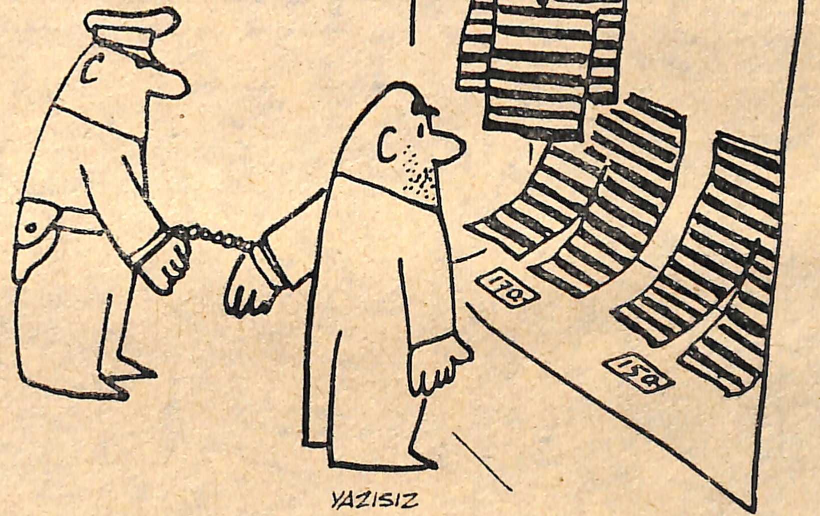
DÜNYA KARİKATÜRLERİ

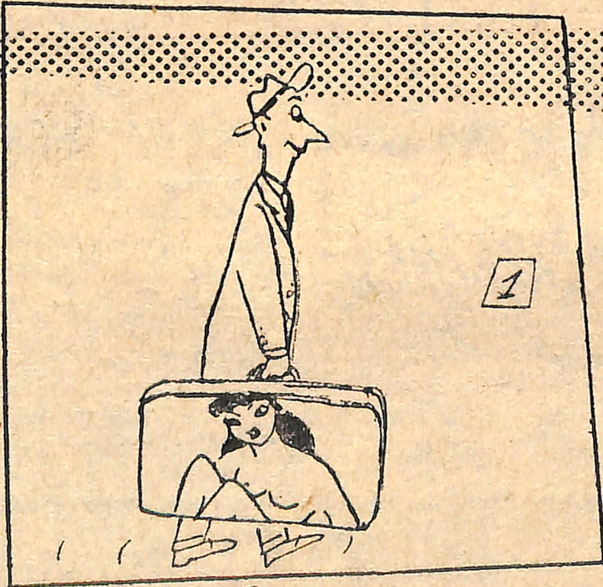
— İŞTE FAZLA ÇİKULATAYA DÜŞKÜNLÜĞÜMÜN NETİCESİ!.

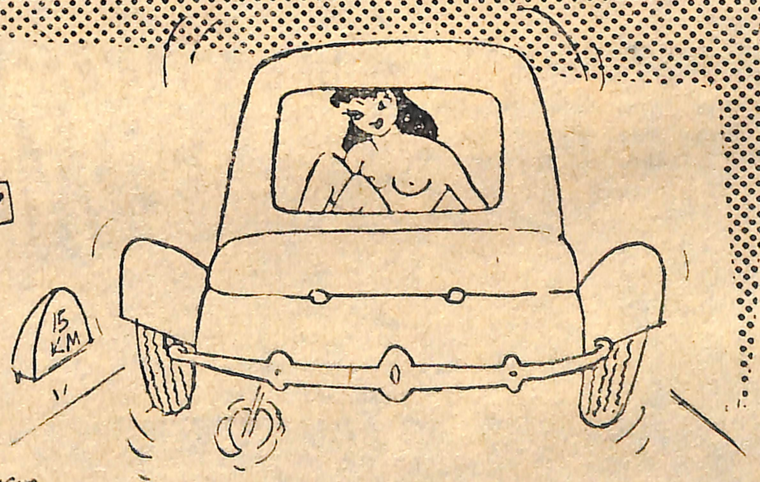

DOKTOR — SOYUNACAKSANIZ SOYUNUN, YOKSA BEN SOYUNACAĞIM!..

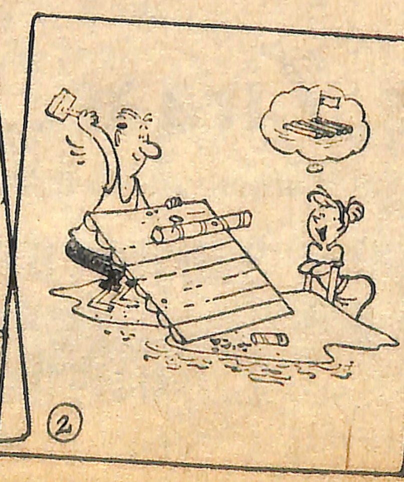
YAZISIZ

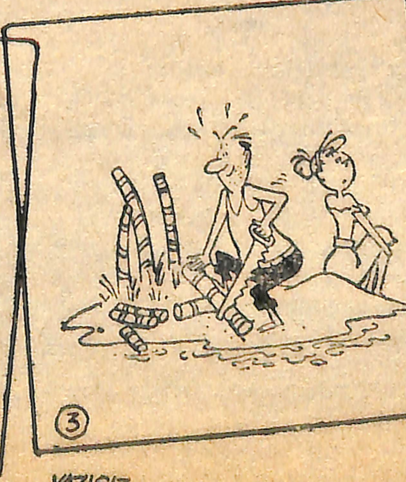

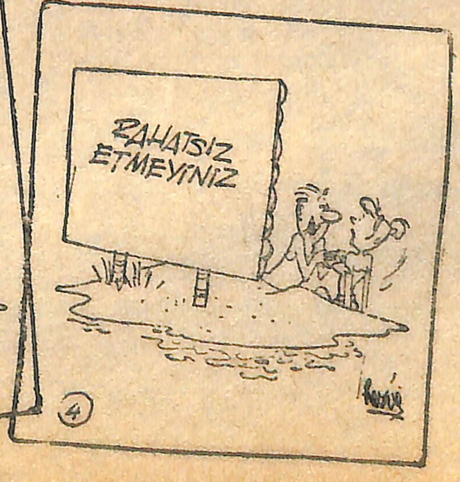

YAZISIZ

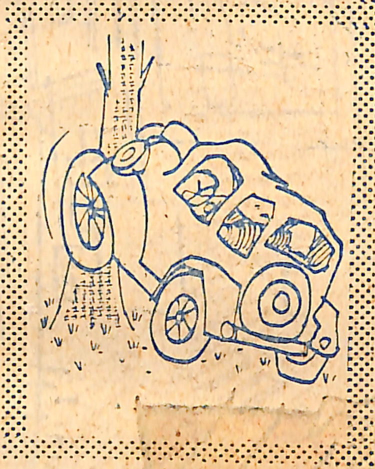

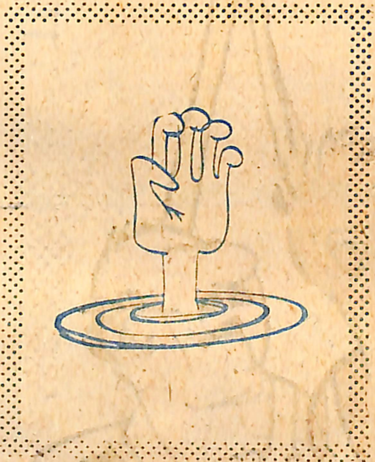
YAZISIZ

YANGINA

KAZAYA

ÖLÜME

KARŞI İLK YARDIM

ANADOLU Sigorta

Sahibi :
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden :
NEHAR TÜBLEK
Teknik Sekreter :
Selâmi M. YURDATAP
Adres :
Klotfarer Cad. No. 8-10
Daire : 3
Beledie - İstanbul
Telefon: 22 18 11
İLÂN : Sütun santimi
(5) liradır.
Basıldığı yer :
ERCAN MATBAASI

ÇOBAN
LOSYONU

1957 yılında

1 Milyon LİRA

20 EV ve APARTMAN DAİRESİ

HER 150 LİRAYA BİR KUR'A NUMARASI VERİLİR.

AKBANK

DENİZCİLİK BANKASI

Bir sene vâdeli hesap sahiplerine

%50 ve %100 menfaatli

iç ve dış seyahatler

Fazla malûmat için şube ve ajanslarımız emrinizdedir.

1957
ikramiye plânında

Büyükada'da denize nazır konforlu apartıman katları, çeşitli para ikramiyeleri

iç ve dış seyahatler

Akbaba

— Ah bu pantalonlar!...